తొమ్మిదేళ్ళ క్రితం హంతకుడు?

మిస్. మధుబాల

రాత్రి తొమ్మిదన్నర అయివుంటుంది.

నేనిక్కడ భానుపురిలో యస్. ఐగా చార్జి తీసుకుని రెండు రోజులయింది. మా ఇంచార్జి భుజంగరావు క్వార్టర్లో మకాం వేశాను. ఆయనకు సలభయి అయిదే ళ్ళుంటాయి. నాకు ఇల్లు దొరికేవరకు తన క్వార్టర్లో వుండ మంటూ వీలయినంత త్వరలో ఇల్లు చూసుకోమని హెచ్చరించాడాయన.

నా బెడ్ పై వెనక్కి వాలి పుస్తకం చదువుకుంటున్నాను.

ఇంతలో బయటనుండి ఎవరో తలుపు దబదబ బాదుతూ "సార్...సార్!! తలుపు తీయండి అర్జెంటు"

అంటూ అరుస్తున్నాడు.

"ఎవడ్రా అరిచేది!" భుజంగరావు బిగ్గరగా అరిచారు.

"నేను వెంకోజీని. తలుపు తెరవండి సార్!" బయట నుండి వెంకోజీ అనే కానిస్టేబుల్ అరుస్తున్నాడు.

"ఎందుకురా ఆ అరుపులు రాత్రుళ్ళు నిద్రకూడా పోనీయవా?" అంటూనే భుజంగరావు తలుపు తీసారు. అప్పటికి నేనూ అక్కడకు చేరుకున్నాను.

"సార్;" వెంకోజీ కంగారుగా అన్నాడు "ఎవరిదో ఫోన్ వచ్చింది."

"అచే! ఫోన్ వస్తే పోలీస్ స్టేషన్ లో వాళ్ళందరూ చచ్చారా?"

"అదికాదు సార్; నన్ను హెడ్ గారు పంపించారు. ఫోన్ చేసినతను బాగా గాయపడినట్లున్నాడు. మీతో ఏదో ముఖ్యమయిన విషయాలు చెప్పాలంటున్నాడట."

"ఎవడికో సగం రాత్రి వేళాకోళం తోచివుంటుంది. తన పేరేమిటో చెప్పాడా!"

"ఏమీ చెప్పడం లేదుసార్! కేవలం మీతో మాట్లాడా లంటున్నాడు."

"వాడు ఉఫ్...విజయ్! నువ్వు వెళ్ళి వాడేంమాట్లాడా లనుకుంటున్నాడో విను" నా వైపు తిరిగి ఆదేశించా రాయన.

నేను వెంకోజీ వెంట పోలీస్ స్టేషన్ చేరుకున్నాను. ఫో నందుకుని "హల్లో! నేను ఇన్ స్పెక్టర్ విజయ మోహాన్ని మాట్లాడుతున్నాను. మీ రెవరు? మీ కేం కావాలి?" అడిగాను.

"ఇ...న్స్...ఇన్స్... పెక్టర్!" అవతలనుండి చిన్న మూలుగుతో కూడిన స్వరం వినిపించింది.

"అవును" నేను వెంటనే అన్నాను. "చెప్పు; ఏం

చెప్పాలనుకుంటున్నావ్? ఎందుకలా మూల్గుతున్నావ్ ఏమయిందో చెప్పు?"

"నా...పొట్ట...లో కత్తి దిగబడి వుంది ఇన్స్పెక్టర్...హుం! నేను చచ్చి...పోతున్నాను."

"నువ్వెక్కడినుండి మాట్లాడుతున్నావు?"

"గోఖలేరోడ్...గోఖలేరోడ్...అమ్మా!"

"నిన్ను చంపాలనుకుంది...నిన్ను పొడిచింది ఎవరో చెప్పగలవా?" ఆతృతగా అడిగాను.

"వద్దు...ప్లీజ్!...వద్దు... నన్ను చంపొద్దు... హుం! అమ్మా..."

అంతే— ఆ తరువాత అటువైపునుండి లైన్ కట్ అయింది. అతను హంతకుని గూర్చి చెప్పబోతున్నపుడు తిరిగి అతనిపై దాడి జరుపబడిందని స్పష్టంగా అర్థమయిపోయింది.

నేను వెంటనే ఇరువురు కానిస్టేబుల్స్ వెంకోజీని, యాకూబ్ని వెంట పెట్టుకుని గోఖలేరోడ్ వైపు సాగిపోయాను.

మేము ఘటనాస్థలానికి జేరుకునేసరికి పదిన్నర పైనే అయింది. అప్పటికి గోఖలేరోడ్లోని షాపులన్నీ మూసి వేయబడి వున్నాయి.

అంతలో ఒక వ్యక్తి కంగారుగా "హత్య...హత్య" అని అరుస్తూ మా వైపు పరుగెత్తుకు వచ్చాడు.

అతన్ని ఆపి ఎందుకింత కంగారుగా పరుగెత్తుతున్నావని నేనడిగినందుకు జవాబుగా అతను "నేను నా స్నేహితుడికి ఫోన్ చేయడానికి ఫోన్ బూత్లోకి వెళ్ళాను. బూత్లో ఒకతను నెత్తురు మడుగులో పడివున్నాడు. ఒక కత్తి కడుపులోను, మరొకటి వీపులోనూ దిగబడి వున్నాయి...ఉఫ్..." చెప్పి బరువుగా వూపిరి పీల్చి

వదలసాగాడసు.

“ఫోన్ బూత్ ఎక్కడుంది?” అదెక్కడుందో తెలియనందువల్ల అడిగాను.

“ఆయియే సాబ్! మై బతాదూంగా” అంటూ యాకుబ్ దారితీశాడు. అతణ్ణనుసరించాను.

ఆ వ్యక్తిని వెంట పెట్టుకుని బూత్ వద్దకు చేరుకున్నాను.

బూత్ తలుపు సగానికి తెరుచుకుని వుంది. వీధిలో వున్న లాంప్ పోస్టు వెలుగు మందంగా బూత్ లోకి ప్రసరిస్తోంది.

అతని శరీరంపైన బాగా నలిగి మాసిపోయిన పాంటు, షర్టు వున్నాయి. అస్తవ్యస్తంగా వున్న చింపిరి జుట్టు, దట్టంగా పెరిగిన గడ్డం, కళ్ళచుట్టు నల్లని వలయాలు, చూడగానే అతను ఏ త్రాగుబోతో, లేక పిచ్చివాడో, అనిపిస్తుంది. ఇంచుమించు నలభయ్యేళ్ళుంటా యతనికి.

ఒక కత్తి హార్టులో. దిగబడివుంది. అది బహుశా ఫోన్ చేయడానికి ముందు పొడిచి వుంటాడు హంతకుడు. రెండవ ఫోన్ చేస్తున్నప్పుడు పొడిచి వుంటాడు. అది వీపులో బలంగా దిగబడివుంది. సూటిగా గుండెల్లోకి దిగబడి వుండాలది.

చేయవలసిన తతంగమంతా జరిపి,తరువాత ముఖ్యంగా శవాన్ని చూసిన వ్యక్తి స్టేట్ మెంట్ తీసుకోడానికి అతణ్ణి వెంకోజీ వెంట స్టేషన్ కి పంపాను. శవాన్ని ఫోటోలు అవీ తీసిన తరువాత పోస్టుమార్టమ్ కి పంపాను.

ఆ రాత్రి రెండుగంటల ప్రాంతంలో నేను ఇన్స్పెక్టర్ గారింటికి చేరుకుని నిద్రపోయాను.

రెండవరోజు వుదయం స్టేషన్ కి వెళ్ళి ఆ వ్యక్తి స్టేట్ మెంట్ తీసి చదవసాగాను.

కొద్దిసేపటికి పేపర్ బోయ్ ఆ రోజు పేపరు తీసుక-

వచ్చాడు. అతను నా చేతిలో హతుని ఫొటో చూసి "అరే...!" అన్నాడు.

"ఏం ఇతను నీకు తెలుసా?" కుతూహలంగా ప్రశ్నించాను.

"మనిషి తెలుసు సార్, పేరు తెలియదు."

"ఎవరతను?"

"అదికూడా తెలీదు సార్! బహుశా పిచ్చివాడై వుండాలి. ఎప్పుడో వస్తాడు... నెలా రెండు నెలలు ఈ వూళ్ళో వుంటాడు. ఆ తరువాత మాయమవుతాడు. అతనేం చేసేది ఏ వూరినుండి వచ్చేది తెలియదు."

"ఇక్కడ ఎవరిని కలిసేవాడు."

"భవానీ నగర్‌లో వుంటున్న కలప కాంట్రాక్టర్ విద్యాసాగర్ బాబుతో చాలా సార్లు చూశాను."

ఆ పేపర్ బోయ్ అంతకంటే ఎక్కువ చెప్పలేక పోయాడు.

2

భవానీనగర్ ప్రాంతం చేరడానికిముందు ఒకవైపు విశాలమయిన మైదానముంది. మరోవైపు పెద్దచెరువు. చెరువు గట్టువెంట కొంత మేర మామిడి తోట దట్టంగా వుంది.

ఆ చెరువువద్దకు చేరుకోగానే నా కాళ్లు ముందు కెళ్ళనని మొండికేసాయి. తొమ్మిదేళ్ళ క్రితం నేను నిలబడివున్న చోటే ప్రేమ శవం బయటపడింది. అప్పుడు నేను మా రఘునాధరావు బాబాయిని చూడటానికి వచ్చాను. ఆ విషయమే ఆలోచిస్తూ నిలబడ్డాను.

"ఏమిటాస్సార్; చాలా దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నారు" యాకూబ్ నన్ను గమనించి అడిగాడు.

"యాకూబ్ మియాఁ! నీవు నన్ను గుర్తుపట్టలేదా?"

అతను నన్ను పరీక్షగా చూసి తలగోక్కుని "ఊఁ హుఁ!" అన్నాడు.

"ప్రయత్నం చెయి. నేనిదివరకోసారి ఇక్కడకు వచ్చాను."

యాకూబ్ నన్ను మళ్ళీ పైనుండి క్రిందివరకు పరికించి చూసి "ఊఁ హుఁ! జ్ఞాపకం రావడంలేదు హుజూర్" అన్నాడు.

"గుర్తుచేసుకో యాకూబ్ మియాఁ! తొమ్మిదేళ్ళక్రితం ఇక్కడ ఇంచార్జిగా రఘునాథరావుగారుండేవారు. వారి ఇంట్లో విజయ్ అనే ఒక అబ్బాయి..."

"అరెరే; విజయ్ మోహన్ బాబూ! అల్లాదయామయుడు బాబూ! మిమ్ముల్ని మళ్ళీ చూస్తానని నేననుకోలేదు. ప్చ్. ఆ రోజులే వేరు" అంటూ అతను ఆనందపడిపోసాగాడు. ఇల్లు దొరికింతరువాత నా శ్రీమతిని తీసుకు వస్తానని చెప్పాను.

"అదిసరే; నడుస్తూన్న వాణ్ణిలా నేనిక్కడ ఎందుకు ఆగిపోయానో తెలుసా?" అడిగాను.

"లేదు బాబూ! మీరెందుకు ఆగారో నాకెలా తెలుస్తుంది?"

"సీతా కేసు జ్ఞాపకం వుందా? ఆ కేస్‌లో బాబాయ్, ఊరువలు పరుగులతో పనిచేశాడు. అయినా ఫలితం లభించలేదు."

"ఏ కేస్ బాబూ!" యాకూబ్ నాకేసి విచిత్రంగా చూస్తూ అడిగాడు.

"అరే, అదికూడా మరచిపోయావా! ఈ చెరువులోనే కదా ఒక అమాయకురాలయిన అమ్మాయి శవం దొరికింది. శవంతోపాటు పచ్చరంగు సూట్‌కేస్ కూడా దొరికింది.

రుందా?"

"ఓహ్! అదా బాబూ! అది మరవాల్సిన కేసా, దొంగ
రా పట్టుకోవడానికి వచ్చాము. తీరా మా చేతికి శవం
ధించింది. అవును ఇదే చెరువులో. అదిగో అక్కడకదా
శవం బయటపడింది."

"అవును. నాకిప్పుడు ఆ విషయం జ్ఞాపకంవచ్చి ఆగి
యాను" లేను చెప్పసాగాను. "ఆ కేస్ ఎక్కడి
క్కడే ఆగిపోయింది. 'రోజ్ విల్లా' అనే ఆ ఎర్ర
గళాలో వుండే హంతకుడు సదానంద్, బాబాయి
త ప్రయత్నించినా దొరకనేలేదుకదా!"

"అవును సార్" యాకూబ్ ఒకసారి దీర్ఘంగా
స్తారుస్తూ అన్నాడు. "మీ బాబాయిగారు ఇక్కడ
షనులో వున్నంత కాలంలో ఆయన సాల్వ్ చేయలేక
యిన కేస్ అదొక్కటే!"

"పదపోదాం," అంటూ ముందుకు కదిలాను.

మా ఇద్దరి సంభాషణను కుతూహలంగా విన్న మరో
రు కానిస్టేబుల్స్ కూడా మాతోపాటు సాగారు.

3

విద్యాసాగర్‌ని చూడగానే నాలో సద్భావన కలిగింది.
మనిషికి యాభయి ఏళ్ళుంటాయేమో! ఎప్పుడూ నవ్వు
నే వుంటాడు. ఆయన గుబురు మీసాల్లో అక్క
డ నెరిసిన వెంట్రుకలు ఒకవింత అందాన్నిస్తాయా
న.

అరే! నీవు రఘునాథరావుగారి అన్నయ్యగారి
యివా. వెల్! నీవూ మీ చిన్నాన్నలాగే ఇన్స్
పి అయ్యావన్నమాట. మీ చిన్నాన్న నేనూ
స్నేహంగా వుండేవాళ్ళమోయ్."

యాకూబ్ నన్ను పరిచయం చేయగానే నాతో చేయి కలుపుతూ ఆయన అన్నమాట లివి.

నేను చిన్నగా నవ్వి వుండిపోయాను.

“ఇంతకూ నావద్దకు ఏ పనిమీద వచ్చినట్లో చెప్పలేదు” మామూలు మర్యాదల తరువాత ఆయన అడిగాడు.

“ఈ ఫోటో చూడండి. ఈ వ్యక్తిని మీరు గుర్తించ గలరేమో చెప్పండి,” జేబులోంచి ఫోటో తీసి ఆయనకిస్తూ అడిగాను.

ఆయన ఆ ఫోటోని పరీక్షగా చూశాడు. చూస్తూండ గానే ఆయన ముఖభావాల్లో పరివర్తన వచ్చింది.

“యస్; తెలుసు” గంభీరంగా అన్నాడాయన. “ఇంతకీ విషయమేమిటి? ఫోటోలో మనిషి పడివున్న తీరు అదీ చూస్తుంటే నాకేదో అనుమానంగా వుంది.”

“మీ అనుమానం నిజమే విద్యాసాగర్ గారూ!”

“అంటే?”

“అతను హత్య చేయబడ్డాడు.”

“నిజమా!” ఉలిక్కిపడి కూర్చున్న చోటినుండి కొంచెంగా లేచి తిరిగి కూర్చుంటూ అన్నాడు. “మే గాడ్ బ్లెస్ హిజ్ సోల్. అతను అంత మొండివాడు కాకుంటే బాగుండేది. చివరకు భయపడినంతా అయింది.”

“ఏమిటి మీరంటున్నది. ఎటువంటి భయం విషయం మీరు చెబుతున్నారు?”

విద్యాసాగర్ ఒక్క నిమిషం ఆగి చెప్పసాగాడు:

“అతని పేరు ప్రతాపరావు. అతని ముఖం చూసే మీరు పిచ్చివాడని గ్రహించవచ్చు. మద్రాస్‌లోని ఏదో ప్రయివేట్ కంపెనీలో కెమిస్ట్‌గా పని చేస్తున్నట్లు చెప్పాడు. అతని పరిశోధనకి అవసరమయిన కొన్ని మూలికలు భానుపుర ప్రాంతంలోని అడవుల్లో దొరుకుతాయని అతనికి

లిసిందట. నేను కలప కాంట్రాక్టర్ నని నా వద్దకువచ్చి తో పాటు అడవులకి వచ్చేవాడు. అంతే. అంతకుమించి మధ్య ఎక్కువ పరిచయంలేదు."

"థాంక్స్. కాని మీరు ఇంకా ఏదో చెప్పబోయి గారు."

"ఆc! ఆc! అవును. కాని సందేహిస్తున్నాను."

"నో; నో. సందేహమెందుకు చెప్పండి" అడిగాను.

"మిస్టర్ విజయమోహన్! నేను చెప్పేది విని మీరు గులా నవ్వుకోవచ్చు" అతను చెప్పసాగాడు. "లేదా వి పాతచింతకాయ పచ్చడి భావాలు అనుకోవచ్చు. ని ప్రతిమనిషికి తన అనుభవం పాఠం నేర్పుతుంది. మూర్తికి నేను ఎంత చెప్పినా వినకుండా దయ్యాల మేడను అద్దెకు తీసుకుని వుండటం మొదలుపెట్టాడు."

"దయ్యాల మేడా?" నేను అనుమానంగా అడిగాను.

"అవును."

"మీరు చెబుతున్నది ఒకవేళ రోజ్ విల్లాను గురించి ే కదా?" అంతవరకు మా మాటలు వింటున్న కూబ్ అడిగాడు.

'అవును; ఈ రోజ్ విల్లాలో దిగిన వాళ్ళెవరూ సుఖ సంతోషాలతో వుండలేదు అన్న విషయం తెలిసికూడా ు అందులోనే అద్దెకు దిగాడు."

నుకోకుండానే నాలో ఉత్సాహం కలిగింది. టే మీ వృత్తాంతంలో ఇంతకుముందుకూడా ఈ బంగ ఏవయినా హత్యా ప్రయత్నాలు జరిగాయా? అ కాలే ఇప్పుడు ప్రతాపరావునికూడా పొడిచి చంపా రారా?" అడిగాను.

ఉద్వేగాన్ని చూసి విద్యాసాగర్ ఆశ్చర్య ాను. అతను విస్మయంగా నాకేసి చూడసాగాడు.

ఆ ఒకటి రెండు నిముషాలు నిశ్శబ్దంగా గడిచాయి.

"మీది యువక రక్తం విజయమోహన్ గారూ!" గది లోని మౌనాన్ని భంగపరుస్తూ అన్నాడు. "మీ దృష్టి కోణం వేరుగా వుంటుంది. కాని ఈ విషయంలో నేను మీకంటే పెద్దవాణ్ని. ఇలా అన్నానని నేను భూత ప్రేతాలని స్వయంగా చూశానని మాత్రంకాదు. నేను విన్నదానినిబట్టి, ఇతరులు చెప్పిన దానినిబట్టి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాను. ఈ రోజ్ విల్లాకూడా దయ్యాలమేడే నని నా నమ్మకం."

"విద్యాసాగర్ గారూ! దయ్యాలు వున్నాయో, లేవో నాకు తెలియదు. కాని గోఖలేరోడ్ లోని ఫోన్ బూత్ లో ఒకమనిషిని భూతాలు కత్తితో పొడిచి చంపాయనేది మాత్రం వివాదాస్పదం. ఆ విషయం నేను నమ్మను. రోజ్ విల్లాను గురించి ప్రజలు అనుకునేది కేవలం ఒక అపవాదేనేమో!"

విద్యాసాగర్ కి నా సమాధానం సంతృప్తి పరచి నట్లుంది. ఇంకేమీ మాట్లాడలేదు.

ప్రతాపరావు హత్య విషయంగా అతని పూర్వాపరాలు సేకరించాలనివస్తే మధ్యలో రోజ్ విల్లా ప్రసంగం వచ్చింది. రోజ్ విల్లాని గురించి వీలయినంత ఎక్కువ వివరాలు సేకరించాలి అన్న ఉత్కంఠ నాలో ఎక్కువయింది.

ముఖ్యంగా రోజ్ విల్లాలో తొమ్మిదేళ్ళక్రితం ప్రేమను హత్యచేసిన హంతకుడు సదానంద్ బసచేసేవాడు. అతని గురించి తెలుసుకోవాలని ఆరాటం ఎక్కువయింది నాలో. అతను చిత్రకారుడు. పోలీస్ రికార్డులో ప్రేమను హత్య చేసి పారిపోయిన అపరాధిగా అతని పేరు వుంది.

"మీరు చాలా తెలివయినవారు ఇన్స్పెక్టర్" విద్యా

ాగర్ అన్నాడు. "మీరు ప్రతి విషయాన్ని తార్కి-ంగా ఆలోచిస్తారు. కాని ఈ ప్రతాపరావు మరణంతో ఎర్రబంగళా ప్రేతనిలయమేఅనే నా అనుమానం ంరింత ధృఢమయింది."

"ప్రతాపరావుని ఆ ఇల్లు అద్దెకు తీసుకోవద్దని మీరు ెప్పినట్లు చెప్పారు కదూ?"

"చెప్పాను. కాని అతను వింటేనా. నేను మీకు ుందే చెప్పినట్లు నేను కేవలం పరిచితుణ్ని కాని ్నహితుణ్ని కాకపోవటంవల్ల ఎక్కువ వత్తిడి చేయలేక ోయాను. అతను మొదటిసారిగా తనకో ఇల్లుకావాలని డిగినపుడు నేనతనికి రెండు మూడు ఇళ్ళు చూపించాను. ాని అతనికి ఎవరో రోజ్ విల్లా గురించి చెప్పారు. తనికా బంగళా నచ్చింది. నామాట పెడచెవినబెట్టి తను ఆ ఇంటిని అద్దెకు తీసుకున్నాడు. ఎప్పుడూ జరిగి ట్లే ఆరునెలలో అతను చనిపోయాడు" విద్యాసాగర్ దో ఆలోచిస్తూ అన్నాడు.

"ఎప్పుడూ జరిగినట్లా? అదేమిటి!?" ఆశ్చర్యంగా డిగాను. అతనిమాటలు నిజంగానే నాకు విస్మయాన్ని లిగించాయి.

"ఈ రోజ్ విల్లాలో బసచేసిన వాళ్ళెవరూ ఆరునెలల ంటే ఎక్కువ వుండలేదు. ఈ లోపలే ఆ ఇంటి సభ్యు లో ఎవరో ఒకరు మరణించడమో, లేక దుర్ఘటనా ్సులు కావటమో జరుగుతుంది."

"మీ కభ్యంతరం లేకుంటే కొంచెం వివరంగా ప్పండి."

"మీకంత ఇంటరెస్టింగ్ గా వుంటే సంక్షిప్తంగా బుతాను వినండి" విద్యాసాగర్ చెప్పసాగాడు.

"ఈ రోజ్ విల్లాని రాంగోపాల్ అనే వ్యక్తి కట్టిం

చాడు. అతను ఉత్తర భారతదేశంనుండి వచ్చాడు. భవన నిర్మాణం కాగానే అతనిందులోకి గృహప్రవేశంచేశాడు. కాని నాలుగు నెలలల్లోనే ఆ ఇంట్లో చావులు మొదలయ్యాయి. మొదట అతనిభార్య మశూచికంవల్ల మరణించింది. ఆ తరువాత అతని ముసలితల్లి, కొన్నాళ్ళ తరువాత ఇద్దరు అమ్మాయిలు మరణించారు. దాంతో అతను కంగారెత్తి ఈ బంగళాని అతితక్కువ వెలకి అమ్మి వూరువదలి పోయాడు.

“అతనివద్ద ఈ బంగళాని దేవనాథ్ కొన్నాడు. ఆధునిక భావాలుగల అతను శుభాశుభాలను లెక్క చేయక ఇందులో వుండసాగాడు. మూడు నెలలు గడుస్తూండగానే అతని పెద్దకొడుకు పిచ్చెత్తి ఇల్లువదిలి పోయాడు. అతనేమయాడో ఇంతవరకూ ఎవరికీ తెలియదు. దాంతో అతనుకూడా ఈ ఇల్లువదిలిపోయాడు.

“ఆ తరువాత ఈ రోజ్ విల్లా సుమారు రెండు సంవత్సరాల వరకు ఖాళీగా వుండింది. ఆలోగా ఆ ఇంటికొచ్చిన చెడ్డపేరుని గమనించి ఎవరూ అందులో వుండడానికి సాహసించలేదు. చాలారోజుల తర్వాత ఆ ఇంటిని ఒక ఫారెస్టు ఆఫీసర్ అద్దెకు తీసుకున్నాడు. కాని వారం తిరక్కుండానే వారి జీపు దుర్ఘటనకు లోనైంది. భార్యాభర్తలుతప్ప మిలిగిన పిల్లలందరూ చనిపోయారు.”

“మైగాడ్! ఈ ఇంటివెనుక చాలా భయంకరమయిన చరిత్రవుంది” అన్నాను విస్మయంగా.

“అవును; ఆ తరువాత చాలా ఏళ్ళవరకు అది ఖాళీగా వుండింది. చివరకు సదానంద్ అనే చిత్రకారుడు అందులోకి వచ్చాడు. నాలుగు నెలలు తిరక్కుండానే అతనిపైకూడా ఆ ఇంటి ప్రభావంపడింది. అతనికి టి. బి. అటాక్

యింది. ఆ తరువాత ఏదో ఆవేశంలో ప్రేమ అనే ఒక మాయదరాలిని చంపి ఎక్కడికి పారిపోయాడో ఎవరికి తెలియదు. ఇప్పుడు ప్రతాపరావు విషయం మీరు రాస్తూనే వున్నారు'' అంటూ అతను ఆ రోజ్ విల్లాను రించిన చరిత్రను ముగించాడు.

నేనేమీ మాట్లాడలేదు. నిజం చెప్పాలంటే అతను ప్పింది విని నేనూ ప్రభావితుణ్ని అయ్యాను.

“మీరు ప్రతాపరావుని గురించి ఇంకా ఏమయినా ప్పగలరా?'' ఆలోచనలనుండి తేరుకొని అడిగాను.

“యస్; ప్రతాపరావు చాలా రోజులపాటు హైద్రా ాద్‌లోని పిచ్చాసుపత్రిలో చికిత్స పొందాడు. ఏదో ాక్సిడెంట్‌లో అతని మెదడు దెబ్బతినింది. సంవత్సరం తం అతను అక్కడినుండి డిస్చార్జి అయ్యాడు.''

“అత నెక్కడి వాడు. అతనివాళ్ళు ఎవరయినా న్నారా?'' అడిగాను.

“ఊహుం! ఆ విషయాలేవీ అతను చెప్పలేదు. నేనూ డగలేదు.''

“మీ వుద్దేశంలో అతని శత్రువులెవరైనా వుంటారు? ని పూర్వాపరాలు ఏమయినా మీకు తెలుసా!''

“నో; ఆ విషయాలన్నీ మీరే కనుక్కోవాలి. నేను కాంట్రాక్టు చూసుకోనా, లేక డిటెక్షన్ చేయనా'' ్వుతూ అన్నాడు.

ఇక అడగాల్సిందేమీ లేక నేనూ అతనివద్ద సెలవు ుని బయటపడ్డాను. నా ఆలోచనలన్నీ ఆ రోజ్ విల్లా నే వున్నాయి.

4

హైద్రాబాద్ మెంటల్ హాస్పిటల్‌కి ట్రంకాల్ చేసి ాపరావు విషయాలు, అతనెక్కడివాడు, ఎలా ఆక్సి

డెంట్ అయింది మొదలగు విషయాలు తెలపమని రిక్వెస్ట్ చేశాను. అక్కడినుండి ఇంకా జవాబురాలేదు. ఎదురు చూస్తూ కూర్చున్నాను.

ప్రతాపరావు కేస్‌నుండి నా మనస్సు మళ్ళీ ప్రేమ హత్య కేస్‌పై మళ్లింది. ప్రేమను చంపి సదానంద్ ఎక్కడికి పారిపోయి వుంటాడు. అతనికి టి. బి. వుండింది. ఏదయినా హాస్పిటల్‌లో జాయిన్ అయివుంటాడా! ఒకవేళ అయివుంటే అతనీపాటికి బాగుపడి డిస్చార్జ అయివుండాలి. నిజంగానే రోజ్ విల్లాలో దయ్యాలు నివసిస్తున్నాయా...?

యాకూబ్‌ని పిలిచి డిస్ట్రిక్ట్ హెడ్ ఆఫీస్‌కివెళ్లి పాత కేస్ డైరీస్ తీసుకురమ్మని పంపాను. ప్రేమ హత్యకేస్ విషయంపై క్షుణ్ణంగా స్టడీచేయాలని నా వుద్దేశం.

యాకూబ్ వెళ్లిపోగానే ప్రతాపరావు మర్డర్ కేస్‌పై ఇప్పటివరకు పరిశోధించిన విషయాలన్నీ రిపోర్ట్ రాశాను. కాగితాలు సర్దుతూండగానే టెలిఫోన్ మ్రోగింది. "ట్రంకాల్ ఫ్రమ్ హైద్రాబాద్..." ఆపరేటర్ స్వరం వినిపించింది.

"కనెక్ట్ టు మి."

అవతలినుండి జవాబు రాగానే నేనడిగాను... "మీ రికార్డ్స్‌లో ప్రతాపరావు గారి అడ్రస్ వుందా?"

"సారీ; ఇన్స్పెక్టర్" అవతలినుండి జవాబు వచ్చింది. "ఈ విషయంలో మేము మీకెక్కువ సహాయాన్ని ఇవ్వ లేమనుకుంటాను. ప్రతాపరావు బంధుమిత్రు లెవరైనా అతన్ని యిక్కడ ఎడ్మిట్ చేసి వుంటే మా రికార్డ్‌లో అడ్రస్ వుండేది. కాని, మాకీ కేసుని లోకల్ పోలీసులు రిఫర్ చేశారు. మాకు తెలిసినంతవరకు ఎవరో ఇతనిపై వెనుకనుండి ఆక్రమణజరిపి అతన్ని తల బద్దలు

కొట్టారు. స్పృహలేని స్థితిలో పోలీసు అతణ్ని కనుగొన్నారు. స్పృహరాగానే అతను తన పేరూ, విలాసము మొదలయినవి మరచిపోయి పిచ్చిపిచ్చి పనులు చేయసాగాడు. దాంతో పోలీసులు ఇతణ్ని మా కప్పగించారు. అతని జేబుల్లో అతని అడ్రసుకాని, ఇతర వివరాలు సూచించే కాగితాలు ఏమీ లేవు. అతని కుడిచేతిపై 'ప్రతాపరావు' అన్న పచ్చబొట్టుతప్ప మరే ఆధారాలు లేవు."

"ఓహో!" నిట్టూరుస్తూ అన్నాను.

"అదయినా అతని పేరో కాదో తెలియదు" అవతలి వ్యక్తి తిరిగి చెప్పసాగాడు. "మేమా పేరునే రిజిస్టర్‌లో నమోదు చేశాం."

"అతను మీవద్ద ఎన్నాళ్లున్నాడు?"

"సుమారు ఎనిమిది సంవత్సరాలపాటున్నాడు."

"అతని మనఃస్థితి పూర్తిగా కోలుకున్న తరువాతే అతను డిశ్చార్జి అయ్యాడా?"

"యస్; అతనికి తన పాతవిషయాలన్నీ జ్ఞాపకం వచ్చాయి."

"అతణ్ని అడిగి మీరు రిజిస్టర్ ఫిలప్ చేయలేదా?"

"కేస్ చాలా పాతదికావటంతో ఎవరూ అంతగా ఆ విషయంపై ఆసక్తి చూపలేదు ఇన్స్పెక్టర్. కాని ఒకరిద్దరు నర్సులతో అతను బి. కామ్. పాస్ అయ్యానని ఏదో బాంకులోనో, ఫర్మ్‌లోనో పనిచేస్తున్నట్లు చెప్పుకున్నాడు."

"వ్వాట్!?" నేను ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడుతూ అన్నాను. "మీరేమంటున్నారు...అతను...అతను...బి. కామ్; పాస్ అయ్యాడా?"

"అయివుండాలి; ఎందుకంటే చివరిస్టేజిలో అతను

ఇక్కడి సర్జన్ కుమారునికి కామర్స్ ట్యూషన్ చెప్పాడు.''

అవతలినుండి వచ్చిన మాటలు విని నేను స్తబ్దుణ్ని అయిపోయాను. విద్యాసాగర్ చెప్పిన విషయాలు నా చెవుల్లో గింగురుమంటున్నాయి. ప్రతాపరావు కెమిస్ట్ అని ఆయన చెప్పాడు. అటువంటప్పుడు అతను సైన్సుగ్రాడ్యుయేట్ అయివుండాలి. మరి బి.కామ్...

ఆలోచనల్లో మునిగిపోయిన నేను ఆపరేటర్ హెచ్చరించడంతో తెప్పరిల్లి రిసీవర్ పెట్టేశాను.

నా మస్తిష్కంలో ఇంకా విద్యాసాగర్ చెప్పిన విషయమే తిరుగాడుతోంది. ఆయనెందుకలా చెప్పాడు. ఒకవేళ ఆయనకు అంతే తెలుసేమో! ప్రతాపరావు ఇక్కడికి రావడం... తప్పుడు పరిచయం తెలుసుకుని ఇక్కడ వుండటమూ.. ఇలా హత్యచేయబడటం వీటి వెనుక ఏదో పెద్దరహస్య ముందనిపించింది.

5

మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలయి వుంటుంది.

ఆ మధ్యాహ్నం విద్యాసాగర్ నన్ను భోజనానికి ఆహ్వానించాడు. కాదనడానికి వీల్లేకపోయింది.

భోజనం పూర్తయిన తరువాత నేను వున్నట్లుండి పోతరాజుని గురించి అడిగాను. "నేనోసారి వాణ్ని కలవాలనుకుంటున్నాను. ఇక్కడే భవానీనగర్‌లోనే వుంటున్నాడటకదా?''

ప్రేమహత్య జరిగినప్పుడు ఆ దారిన వెళుతూ అనుకోకుండానే ఆ హత్యను చూసిన సీనయ్య కొడుకువాడు. ఆ హత్య జరిగినప్పుడు వాడుకూడా తండ్రితోపాటు వున్నాడు. తండ్రి ఈమధ్యనే కాలంచేశాడు. ఆ కేసుకు ప్రత్యక్షసాక్షి ఇప్పుడు వాడొక్కడే.

"ఈవిషయం ముందే చెప్పివుంటే నేను వాణ్ణిఅక్క డికే పిలిపించేవాణ్ణికదా?"

"ఎందుకులెండి శ్రమ."

"ఇంతకీ వాడితో మీకేంపని పడింది?"

"ప్రతి సంవత్సరమూ మేము గత పదేళ్ళుగా బ్లాక్ లిస్ట్‌లో వున్న కేసుల గురించి ఎంక్వయిరీచేసి ఐ.జీ.కి రిపోర్ట్ చేయాలి. ఇంతకు ముందున్నవారు ఏం రిపోర్ట్ ఇచ్చారో కాని; నేను మాత్రం ఎంక్వయిరీ చేయకుండా ఏవిధమయిన రిపోర్ట్ ఇవ్వకూడదని నిశ్చయించు కున్నాను. అందుకనే ప్రేమ మర్డర్ కేస్‌లో పోతరాజుని కొన్ని ప్రశ్నలడగాలని..."

"మీ కర్తవ్యపరాయణత్వాన్ని మెచ్చుకోక తప్పదు విజయమోహన్ జీ! మీ పోలీసులు ఇంత నిష్టగా పని చేస్తుంటే, మీకు సహాయంచేయడం మా విధి. వుండండి మనిషిని పంపుతాను" అంటూ అతను పోతరాజుని పిలవ డానికి వెంటనే మనిషిని పంపాడు.

ఆ వెళ్ళిన మనిషి వచ్చేవరకు మేము సదానంద్‌ని గురించి మాట్లాడుతూ కూర్చున్నాం.

"విద్యాసాగర్ గారూ! సదానంద్ కూడా ఆ రోజ్ విల్లాలో నివసించేవాడు కదా!అతనిగురించి మీకేమయినా తెలుసా?" అడిగాను.

"అతను ఒకమంచి మిత్రుడు ఇన్స్‌పెక్టర్; అంతే కాదు, మంచి చిత్రకారుడుకూడా! రోజ్ విల్లాలోవున్న అతని పాతసామాన్లలో ఎక్కడో అతని కాన్వాస్ కూడా వుండవచ్చు. దానినిచూస్తే మీకే అగుపిస్తుంది అతనెంత మంచి కళాకారుడో! మేము ప్రతిరోజూ కలిసే వాళ్ళం. అతను ఎవరో అమ్మాయిని హత్యచేశా డని విన్నప్పుడు నమ్మలేకపోయాను."

"కాని అతను హత్య చేశాడన్నది మాత్రం నిజం. మీకు అతని అలవాట్లు ఏమయినా తెలిస్తే చెప్పండి."

"అతను చాలా మంచివాడు. చాలా మితభాషి. మృదువుగా నవ్వుతూ పలకరిస్తాడు. ఎటువంటి దురలవాట్లు లేవతనికి."

"కాని టి. బి. పేషెంట్, అవునా?"

"అవును; అతను డాక్టర్స్‌కి చూపిస్తే టి. బి. అటాక్ అయి చాలా రోజులయినట్లు, లంగ్స్ బాగా దెబ్బతిన్నట్లు చెప్పారట."

"అంటే బాగా బలహీనుడయి వుండాలి."

"స్వాభావికమే కదా! టి.బి. తో పాటు అతను పాపం ఆస్త్మాతో కూడా బాధపడేవాడు. మాట్లాడుతుంటే వగరుస్తుంటాడు."

"అతని నడవడి, వగైరా."

"మామూలుగా అందరు కళాకారుల్లాగే వుండేవాడు. చక్క పలుచగా అయిదున్నర అడుగుల ఎత్తుండేవాడు. సున్నితమయిన మనస్తత్వం గల మొండివాడు."

"దండాలు బాబూ!" అన్నమాట విని పక్కకు తల తిప్పి చూశాను.

తలుపువద్ద సుమారు ఇరవయి, ఇరవయి ఒక్క వయస్సులోవున్న యువకుడు, విద్యాసాగర్ నౌకరుతోపాటు నిలబడి వున్నాడు. మనిషి ఎత్తుగా, కండలు తిరిగిన శరీరంతో మొరటుగా వున్నాడు. సన్నని మెలితిరిగిన మీసం, తాగి ఎర్రబడిన కళ్ళు చూస్తుంటే మామూలు మనుష్యులకి భీకరంగా అగుపిస్తాడు.

విద్యాసాగర్ ఆయనకు తెలిసిన విషయాలు ఆ యువకునికి చెప్పి, నన్ను పరిచయంచేసి "ఈ ఇన్స్పెక్టర్ గారు తొమ్మిదేళ్ళక్రిందటి సంగతులు కొన్ని అడగాలనుకుంటు

న్నారు, సమాధానాలు చెప్పగలవా?" అడిగాడు.

"నాకు గుర్తున్నంతవరకు చెబుతాను బాబూ!" వినయంగా అన్నాడు వాడు.

"తొమ్మిదేళ్ళక్రితం రోజ్ విల్లాలో జరిగిన హత్యను గురించి తెలుసుకోవాలనుకుంటున్నాను" నేను వాడి ముఖం చూస్తూ అడిగాను. "అప్పటికి నీకు పదకొండు లేక పన్నెండు ఏళ్ళుంటాయేమో. అందుకని అప్పటి విషయాలు కొన్ని గుర్తుండి వుండవచ్చు."

"ఒక బొమ్మలు దించేవాడు వుండేవాడు సార్ అందులో. నాకు బాగా గుర్తుంది వాడు..." బండమాట తిడుతూ అన్నాడు వాడు. "ఒక ఆడకూతురిపై కత్తి దూశాడుబాబూ! అప్పుడు నేనూ, మాఅయ్యా ఇంటికి పోతున్నాం. ఆదయినా కిటికీ తెరచివుంది కాబట్టి కనిపించింది బాబూ, లేకుంటే అసలు విషయమే తెలిసేదికాదు."

"నీవు సదానంద్ ముఖం నీకళ్ళతో చూశావా?"

"లేదు బాబు! వాడి వీపు మా వైపుంది. కాని అతను ఆ బొమ్మలు గీసే మనిషేనని నేను ఖచ్చితంగా చెప్పగలను."

"పోలీసులు వచ్చి అడిగేవరకు ఈ విషయం మీనాన్న ఎందుకు చెప్పలేదు?"

"మా అయ్య భయపడి వుంటాడు బాబూ! పోలీసోళ్ళ యవ్వారం ఎలాగుంటదో మీకు తెలుసు. అంతకుమించి నాకే కారణం కనిపించదు బాబూ!"

"సదానంద్ కత్తి తీసుకుని ఆ అమ్మాయి వెంట పడ్డాడంటున్నావుకదా! అప్పుడతను ఆమెను ఏమని బెదిరించాడు?"

నే నడిగిన ప్రశ్నకు పోతరాజు ఒక క్షణం ఆలోచించాడు. ఒక క్షణం తలగోక్కుంటూ అన్నాడు:

"సార్; చాలా రోజులయిందికదా! సరిగ్గా గుర్తు రావటం లేదు. వాడు ఆ ఆడకూతుర్ని నిలబడమని బెదిరించాడనుకుంటాను."

"సరిగ్గా అతనేమన్నాడో గుర్తు తెచ్చుకోడానికి ప్రయత్నం చేయి."

"అనే మాటలా...?...సార్...ఎలా గుర్తుండి... వస్తాయి...? ఇంగ్లీషులో ఏదో తిడుతూ...ఆగు... ఆగుతావా...చంపనా...అన్నట్లున్నాడు బాబూ!"

నా ప్రశ్నలను, అతని జవాబులని విద్యాసాగర్ ఇంటరెస్టుగా వినసాగాడు.

"నాకంతకంటే ఎక్కువ తెలియదు బాబూ!"

"సదానంద్ ఆ అమ్మాయి వెంట వేగంగా పరుగెత్తాడా?"

"చిరుతలా లంఘించాడు బాబూ! ఆమేమో భయపడుతూ చెరువువైపు పరుగెత్తింది. చేతిలో పెట్టె వుండటంవల్ల అంత వేగంగా పరుగెత్తలేకపోయింది. చెరువు వద్దకు చేరుకునేసరికి అతనామెను అందుకుని వుంటాడు."

"నీవు ఆమె అరుపు విన్నావా?"

"బాగా విన్నాను బాబూ! భయంవల్ల నేను మా నాన్నని అతుక్కుపోయాను."

"అయినా మీరువచ్చి పోలీస్ స్టేషన్‌లో రిపోర్ట్ ఇవ్వలేదు."

"మేము పేదవాళ్ళం బాబూ! పెద్దవాళ్ళ యవ్వారాలు తనకెందుకని మా బాబు వూరుకుని వుండాలి. అంతకంటే ఏంలేదు" అన్నాడు వాడు ఏడుపు మొహం వేసి.

వాణ్ణి వెళ్ళిపొమ్మని చెప్పి, నేనూ విద్యాసాగర్ వద్ద సెలవు తీసుకుని స్టేషనుకు బయలుదేరాను.

6

ఆ ఉదయం పోలీస్ స్టేషన్‌లో కూర్చుని ప్రతాపరావు హత్యనుగురించి ఆలోచిస్తున్నాను. ఈలోగా ఒక కాని స్టేబుల్ లోపలకువచ్చి సెల్యూట్ చేసి నిలబడ్డాడు.

నేను తలెత్తి ఫైల్లోంచి తలెత్తి అతనికేసి ప్రశ్నార్థకంగా చూశాను.

"సర్; మీ కోరకు అంజనీదేవి వచ్చింది. మీతో మాట్లాడాలట?" అన్నాడతను.

అంజని నా కోరకు వచ్చిందనగానే నేను ఉలిక్కి పడ్డాను. ప్రేమ హత్యకేసులో ఆవిడ మరో సాక్షి. ప్రేమ శవాన్ని గుర్తించింది యీవిడొక్కతే.

అసలు ప్రేమ ఎవరో, ఎక్కడినుండి వచ్చిందో ఎవరికీ తెలియదు. ఆగోదా బస్సుప్రయాణంలో ప్రేమతో యీ మెకు పరిచయమైందట. మాటల సందర్భంలో తన పేరు ప్రేమ అని, తన కాబోయే భర్త సదానంద్‌ను కలవటానికి ఆ వూరికి వస్తున్నట్లు చెప్పిందట. అంతవరకే ఈమెకు తెలుసు. ఆ సాయంత్రమే ప్రేమ హత్యచేయ బడింది.

కాని, ఇప్పుడు ఈమె ఎందుకు వచ్చినట్లు?

"లోపలకు పంపించు" కానిస్టేబుల్‌ని ఆదేశించాను.

అతను బయటకు వెళ్ళిన నిముషానికంతా ఆమె లోప లకు వచ్చింది. ఆమె ముఖం నిర్మలంగా వుంది. ముప్పై ఏళ్ళుండొచ్చు. అందమైనదే ననిపించింది.

నా ఎదురుగుండావున్న కుర్చీ చూపిస్తూ "కూర్చోండి" అన్నాను.

ఆమె మౌనంగా కూర్చుంది. విషయమేమిటో చెప్ప మన్నట్లుగా నేనామెకేసి చూశాను. ఎలా చెప్పాలో

అనే సందిగ్ధంలో పడ్డట్టుందామె.

"మీరు ప్రేమ హత్యగురించి పరిశోధిస్తున్నట్లు పాత్ర రాజు చెప్పాడు."

"అవును. ప్రేమ హత్య కేసును రీ-ఓపెన్ చేద్దామను కుంటున్నాను."

"అయితే మీలాంటి కర్తవ్యనిష్ట గల అధికారికి నాకు తెలిసిన విషయం చెప్పి, మీ పరిశోధనకి అది ఏమయినా ఉపయోగపడుతుందేమోనని వచ్చాను."

"థాంక్యూ; ఏమిటో ఆ విషయం చెప్పండి?" అడిగాను.

"ఈ హత్య జరిగిన నాలుగయిదు నెలల తరువాత అనుకుంటాను. విజయవాడలోని నా మిత్రురాలు నళినిని కలిశాను. అప్పుడు మాటలమధ్య ఈ విషయంకూడా మాట్లాడుకున్నాం. అప్పుడు ఆమె నాకో క్రొత్త విషయం చెప్పింది."

"అది హత్యకు సంబంధించిన విషయమా?" ఆతురతగా అడిగాన్నేను.

"కాదు; హంతకునికి సంబంధించిన విషయం."

"ఈజిట్?"

"అవును."

"ఏమిటది?"

"హత్య జరిగిననాటి మధ్యాహ్నం ఒకవ్యక్తి వాళ్ళ హోటల్ 'లావణ్యా'లో బసచేశాడు. అతని పేరు సదానంద్ అట. అతను టి. బి. పేషెంట్ అని నళిని చెప్పింది. ఆమె అక్కడే రిసెప్షనిస్ట్‌గా పనిచేస్తుంది."

ఆమె చెప్పింది వింటూనే నేను ఉలిక్కిపడ్డాను. "మీరేమంటున్నారు అంజనిదేవి గారూ!" నా ఆసక్తిని అణుచుకోలేక అన్నాను. "ఆ సాయంత్రం అతనిక్కడ

రోజ్ విల్లాలో వున్నాడు. ప్రేమనీ హత్యచేశాడు. ఆటువంటిది అతను ఆ మధ్యాహ్నం విజయవాడలో?"

"ఆ విషయమై నేనూ ఆలోచించాను ఇన్స్పెక్టర్; అతను నిరపరాధేమోనన్న ఆలోచన కలిగింది. కాని నళిని చెప్పినదాన్నిబట్టి నా ఈ అనుమానంకూడా దూరమయింది. ఆ మధ్యాహ్నం హోటల్ లో బసచేసిన అతను కొంచెంసేపటికి బయటకువెళ్ళి తిరిగి రాత్రి పదిన్నర ప్రాంతంలో వచ్చాడు. విజయవాడనుండి భానుపురికి కారులో రెండు గంటల ప్రయాణం. ఒక తెలివయిన హంతకుడిగా అతనే ఎలిబీ సృష్టించుకున్నాడేమో!"

అంజని చెప్పిన ఈ మాటలతో నాలోని ఉద్విగ్నత చల్లబడింది.

7

నాకు మరే ఇల్లు దొరకక ఒక మంచిరోజు చూసుకుని నేను రోజ్ విల్లాని అద్దెకు తీసుకుని ఇన్స్పెక్టర్ గారింటి నుండి అందులోకి మారాను.

ఇన్స్పెక్టర్ భుజంగరావు నన్ను ఆ ఇంటికి వెళ్ళవద్దనీ, నాకో మంచిఇల్లు దొరికేంతవరకు తన ఇంట్లోనే వుండమనీ కోరారు. కాని, నేను నా పట్టుదల వదల్లేదు. నాకు దెయ్యాలపై ఏంకమాత్రం నమ్మకంలేదని చెప్పాను.

"జాగ్రత్త!" ఆయన నన్ను హెచ్చరించారు. యాకూబ్ కి ఇతర కాన్స్టేబుల్స్ కికూడా నేనందులోకి మారడం ఇష్టంలేదు.

ఆ సాయంత్రమే లతకి, వీలుచూసుకుని బయలుదేరి రమ్మని వైరిచ్చాను. ఆ ఇంటినంతా పరీక్షిస్తున్న నాకు ఒకగదికి తాళంవేసి వుండటం కనిపించింది. అప్పుడు యాకూబ్ కూడా నాతో వున్నాడు.

"యాకూబ్ మియాఁ! ఈ గదికి తాళం ఎందుకు వేసి వుంది" అడిగాను.

"హుజూర్; అందులో సదానంద్ కి సంబంధించిన సామాన్లున్నాయి. అతను పారిపోయిన తరువాత ఈ ఇంటి యజమాని వాటిని ఈ గదిలో వేసి తాళం వేశాడు."

"ఒకసారి అతని సామాన్లని చూడాలనివుంది."

"కాని, హుజూర్ తాళం వేసివుంది కదా!" యాకూబ్ తన అనుమానాన్ని వెల్లడిచేశాడు.

"మరేం ఫర్వాలేదు" అంటూ నేను నావద్దవున్న తాళంచెవుల గుత్తితో తాళం తీయడానికి ప్రయత్నం చేశాను. రెండు మూడుసార్లు ప్రయత్నంచేసిన తరువాత తాళం వచ్చింది.

నేను లోపలికి ప్రవేశించాను.

నా దృష్టి ఎదురుగావున్న స్టాండ్ పై నిలిచింది. కాన్వాస్ పై బాగా దుమ్ము పేరుకుంది. దాన్ని దులిపి ఒక పాతగుడ్డపీలికతో కాన్వాస్ ని తుడిచాను. కాన్వాస్ పై అసంపూర్తిగా వున్న చిత్రమొకటి వుంది. ఆ గదిలో ఇంకా చాలా చిత్రాలు లభించాయి నాకు. వాటినిచూసి సదానంద్ ఒకమంచి చిత్రకారుడు, ప్రకృతి ప్రియుడు అనిపించింది.

ఒక మూలగావున్న బల్లసొరుగులో నాకు కొన్ని ఉత్తరాలు లభించాయి. అందులోవున్న ఉత్తరాలన్నీ ప్రేమ రాసినవే! అవన్నీ రాంనగర్ నుండి రాయబడినవి. చిన్నగా, అందంగా గుండ్రంగా వుంది వ్రాత. ఆ వ్రాతని చూస్తుంటే ఎక్కడో ఆ వ్రాతని చూసినట్లు అనిపించ సాగింది. కాని ఎక్కడ చూశానో జ్ఞాపకం రావటం లేదు.

సరే ఆ విషయంపై ఎక్కువగా ఆలోచించక బయటకి

వచ్చి ఆ గదికి మళ్ళీ తాళంవేశాను.

ఆ రాత్రి అక్కడ పరుపంటే నాకెందుకో విచిత్రంగా అనిపించింది. బహుశా అది దయ్యాలమేడ అని విని వుండటంవల్లే నేమో!

8

ఆ రోజు సెలవు చూసుకుని నేను విజయవాడ వెళ్లాను. హోటల్ 'లావణ్య'లో మిస్ నళినిని కలవటం కష్టం కాలేదు. నే నామెకు, నేను అంజని మిత్రుణ్ణని చెప్పి, వచ్చినపని చెప్పాను.

"మీరడిగే ప్రశ్నలకు నాకు తెలిసినంతవరకు జవాబివ్వడం నా కభ్యంతరంలేదు ఇన్‌స్పెక్టర్! కాని ఇప్పుడు నేను డ్యూటీలో వున్నాను. సాయంత్రం ఆరుగంటలకు నా డ్యూటీ అయిపోతుంది."

"ఆల్‌రైట్ మిస్. నేను మిమ్ములని ఏడుగంటలకు కలుస్తాను" అని నేను నా రూంకి చేరుకున్నాను.

ఆ సాయంత్రం ఏడుగంటలకంతా ఆమే నా గదిలోకి వచ్చింది. ఆమె నాహ్వానించి వెయిటర్‌ని పిలిచి భోజనం తెప్పించాను.

"మిస్ నళినీ; మీరు సదానంద్‌ని గురించి అంజనికి ఏదో చెప్పారట?" భోజనం మధ్యలో అడిగాను.

"యస్ ఇన్‌స్పెక్టర్! ఆనాడు మాటలమధ్యలో నేనే సదానంద్ ఇక్కడికి వచ్చాడని, మా హోటల్‌లోని రూంనెంబర్ మూడులో ఓరోజు బసచేశాడని చెప్పాను."

"అతను ఒకేరోజు వున్నాడా?"

"అవును; రెండవరోజు మధ్యాహ్నం అతను వెళ్ళిపోయాడు. వచ్చినరోజు మధ్యాహ్నంకూడా అతను బయటకువెళ్ళి రాత్రి చాలా ఆలస్యంగా వచ్చాడు.

భోజనంకూడా చేయలేదు. అతను చాలా కంగారుగానూ, ఉదాసీనంగానూ వున్నట్లు కనిపించాడు.''

''అతను రోగిష్టి అని మీకు తెలుసా?'' నేను అడిగాను.

''తెలుసు. అతను చాలా తీవ్రంగా దగ్గుతూండటం చూసి అడిగాను. చెప్పాడు తను టి. బి. పేషెంటునని. మెడచుట్టు మఫ్లర్ చుట్టుకునివున్నాడు. అతను ప్రయత్నం చేసికూడా గట్టిగా మాట్లాడలేక పోయేవాడు. చాలా నెమ్మదిగా మాట్లాడాడు.''

నళిని చెప్పిన ఈ విషయం మెదడుకి పని కల్పించింది. హాత్య జరిగినప్పుడు సదానంద్, ప్రేమను అగమని హెచ్చరించటం, గట్టిగా బెదిరించటం తను విన్నానని పోతరాజు చెప్పాడు. మరి నళిని అతను గట్టిగా మాట్లాడలేదని అంటుంది. ఎవరిది నిజం?

''అతనిక్కడ నుండి ఎక్కడికి వెళ్ళాడో మీకేమయినా తెలుసా?'' అడిగాను.

''నో; అయాంసారీ!''

''అతనిక్కడ వున్నప్పుడు అతనికి సర్వ్ చేసిన రూంబాయ్ ఎవరు? అతనింకా ఇక్కడే వున్నాడా?'' అడిగాను. కాని ఆ రూంబాయ్ వుంటాడా అనేది అనుమానమే.

''ఉన్నాడు'' అంది నళిని.

''అతణ్ని పిలిపించండి.''

అప్పటికి మా భోజనం అయిపోయింది. రూంబాయ్ ప్లేటు తీయడానికి వచ్చాడు. నళిని అతనితో ఎవరినో పిలుచుకు రమ్మని చెప్పింది. రూంబాయ్ తలూపుతూ వెళ్ళిపోయాడు.

''అతనివద్ద ఏమేం సామాను వుండింగో మీకేమయినా

తెలుసా? అతను మీ హోటల్‌కి ఎందుకొచ్చాడు?"

"రిక్షాలో వచ్చాడనుకుంటాను. అతనివద్ద ఒక సూట్‌కేస్, ఒక హోల్డాల్ చిన్న వెదురుబుట్ట తప్ప మరేమీ లేవుండింది" నళిని చెప్పింది. "తను టీ, కాఫీలు త్రాగనని, పాలు కావాలని అడిగాడు."

ఈలోగా ఒక ముసలతను లోపలకు వచ్చాడు. అప్పుడు సదానంద్‌కి సర్వ్ చేసిన రూంబాయి అతనేనని చెప్పింది నళిని. అతనికి పరిస్థితినంతా విడమర్చి చెప్పి అతనికి తెలిసింది చెప్పమన్నాను.

"అతను టి. బి.తో బాధపడుతున్నట్లు చెప్పుకున్నాడు సార్" అతను చెప్పసాగాడు: "ఆయన వచ్చిన కొంచెం సేపటికే బయటకు వెళ్ళిపోయాడు. మళ్ళీ రాత్రి వచ్చాడు. భోజనం చేయకుండా పాలు త్రాగి పడుకున్నాడు. రెండవ రోజు వుదయం కూడా పాలు త్రాగాడు. మదనపల్లికి బస్ ఎప్పుడుంది అని నన్ను అడిగాడు. తరువాత పేమెంట్ చేసి రూం ఖాళీ చేశాడు."

"మదనపల్లి బస్‌ని గురించి అడిగాడా? అంటే అక్కడికి వెళ్ళి వుంటాడా?"

"వెళ్ళివుంటాడు సార్; అక్కడ టి. బి. కొరకు హాస్పిటల్ వుందికదా?" అన్నాడు.

9

మదనపల్లి శానిటోరియం చేరుకున్న నేను అక్కడి డాక్టర్‌కి నన్ను నేను పరిచయం చేసుకుని, నేనెందుకు వచ్చిందీ చెప్పాను.

నేను చెప్పినదంతా విన్న ఆడాక్టర్ బెల్ నొక్కి ప్యూన్ రాగానే అతనిద్వారా మరో డాక్టర్ని, ఇద్దరు నర్సులని పిలిపించాడు.

"ఇన్స్పెక్టర్" ఆ డాక్టర్ నన్ను మరో డాక్టర్కి, నర్సులకి నన్ను పరిచయం చేస్తూ అన్నాడు. "ఈయన డాక్టర్ ముత్యాలరావు, ఈమె నర్సు దేవయాని, ఈమె రాగిణి. గత పదేళ్ళుగా ఇక్కడ పనిచేస్తున్న వాళ్ళు ఈ ముగ్గురే! మిగిలిన వారందరూ కొత్తగా వచ్చిన వాళ్ళే. వీళ్ళు మీక్కావాల్సిన సమాచారం ఇవ్వగలరు" అని వారి వైపు తిరిగి నాక్కావలసిందేమిటో చెప్పాడు.

మరో అయిదు నిముషాల తరువాత నేను వారితో పాటు రికార్డు రూంలో వున్నాను.

వాళ్లు తమ ఎదురుగా పాత రిజిస్టర్లు పెట్టుకుని కూర్చున్నారు. నేను ఒక చిన్న నోట్ బుక్ తో వారి ఎదురుగుండా కూర్చుని నేనడిగిన ప్రశ్నని, వారిచ్చే జవాబుని రాసుకుంటున్నాను.

"డాక్టర్! సదానంద్ ఇక్కడ ఎప్పుడు అడ్మిట్ అయ్యాడో చెప్పగలరా?" అడిగాను.

"యస్; అతను పది, జనవరి 1962లో చేరాడు."

"మీ రిజిస్టర్ని బట్టి అతని పరిస్థితి ఎలా వుండిందో తెలుస్తుందా?"

"క్వయిట్ బాడ్; సెకండ్ స్టేజి కూడా దాటి పోయింది. అతని లంగ్స్ రెండూ పూర్తిగా దెబ్బ తిన్నాయి."

"అతని అడ్రసేమిటో తెలుసా?"

"యస్; హియర్ ఇట్ ఈజ్" డాక్టర్ రిజిస్టర్ చూసి చెప్పాడు. "రోజ్ విల్లా, భవానీ నగర్; భానుపురి."

"డాక్టర్! టి. బి. సెకండ్ స్టేజిలో వున్న వ్యక్తి అవసరమయినప్పుడు ఎంత దూరం...ఏమాత్రం పరిగెత్తగలడో చెప్పగలరా?"

"వ్హాట్!?" డాక్టర్ విస్మయంగా అన్నాడు. "అబ్సర్డ్ ఇన్స్పెక్టర్; ఇట్ యీజ్ ఇంపాజిబుల్. అతను పరుగెత్తలేడు. ఒకవేళ పరుగెత్తినా ఎనిమిది పదడుగులు పరుగెత్తగానే స్పృహతప్పి పడిపోతాడు. అంతే కాదు నోట్లోంచి రక్తం కారడం కూడా జరుగుతుంది."

"సదానంద్ పరిస్థితి అలాగే వుండిందా?" అడిగాను.

"ఎగ్జాక్ట్లీ ది సేమ్; ఏమంటారు మిసెస్ దేవయాని" డాక్టర్ ఒక నర్సుకేసి చూస్తూ అన్నాడు.

"అవును" నర్సు అతని మాటలని బలపరిచింది.

"అతణ్ణి కలవడానికి ఎవరయినా వస్తూండేవారా?"

"చాలా తక్కువ" దేవయాని అంది. "ఒకసారి మాత్రం అతని మిత్రుడెవరో వచ్చాడనుకుంటాను. నాకతని పేరు జ్ఞాపకం లేదు. నిజం చెప్పాలంటే సదానంద్ నిరాశగా వుండేవాడు."

"నిరాశగా వుండేవాడా? ఎందుకో మీకేమైనా తెలుసా?"

"ఐ మే టెల్ యూ..." ఈ సారి రెండవ నర్సు రాగిణి చెప్పసాగింది: "అతనితో నేను ఎక్కువగా మాట్లాడేదాన్ని. తన జీవితాన్ని గురించి అతను చెప్తూ వచ్చేవాడు. అతనికి చాలా మిసరబుల్ లైఫ్...అతని తల్లి అతని చిన్నతనంలోనే పోయింది. అతను ఇక్కడ అడ్మిట్ అవడానికి ముందు తండ్రికూడా చనిపోయాడు. ఈ రోగంవల్ల తండ్రి నిశ్చయించిన వివాహం చేసుకోడానికి ఇష్టపడలేదతను. అతనికో చెల్లెలుండేది. ఏదో ప్రయిమరీ స్కూల్లో టీచరుగా పనిచేసేది. ఇక్కడ చేరిన పది పన్నెండు రోజులకి, అతనికి చెల్లెల్ని గూర్చి దుర్వార్త తెలిసింది. అప్పటినుండి మరీ నర్వస్ గా వుండే

వాడు."

"అది ఎటువంటి డిస్ఆర్డర్?"

"నాకు తెలిసినంతమటుకు ఆమె మాయమయింది. ఎక్కడికి వెళ్ళింది ఎవరికీ తెలియదు. మేబి సమ్ లవ్ అఫైర్...సదానంద్ దానిని చెడుగా తీసుకున్నాడు. ఆ విషయం తెలుపుతూ వచ్చిన వుత్తరం చూసి అతను చాలా ఏడ్చాడు ఇన్స్పెక్టర్."

"దయచేసి ఒక్క విషయం తెలపండి చాలు...అతనెప్పుడు డిస్చార్జ్ అయ్యాడు?"

డాక్టర్ ఒకసారి నాకేసి విస్మయంగా చూసి నవ్వుతూ "వ్వాట్ డూ యూ మీన్? హి వాజ్ నెవర్ డిస్చార్జ్డ్..."

"అంటే?" అనుమానంగా అడిగాను.

"యస్; అతనిక్కడే మరణించాడు."

"బట్ యు నెవర్ టోల్డ్ మీ..."

"ఇంతవరకు మీరా ప్రశ్న అడగలేదు ఇన్స్పెక్టర్" డాక్టర్ అన్నాడు. "అకార్డింగ్ టు అవర్ రిజిస్టర్స్... అతను మార్చి ఏడవ తారీఖున చనిపోయాడు. హి టుక్ పాయిజన్."

డాక్టర్ చెబుతున్న ప్రతిమాటకి వులిక్కిపడుతున్నాను. "పాయిజన్...యూ మీన్ మర్డర్?"

"నో, మర్డర్; ఇన్స్పెక్టర్...అతను ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడు. జీవితంలో బాగా విసిగిపోయాడతను."

"నో నో; నెవర్;" నేను ఇంచుమించుగా అరిచాను. "ఇట్ ఈజ్ ఇంపాసిబుల్...తన ట్రీట్మెంట్ కోసం ఇంత దూరం వచ్చిన వ్యక్తి; కాబోయే భార్య కోరికపై ఆమెను సుఖపెట్టడానికి ఆరోగ్యాన్ని పొందాలనుకున్న వ్యక్తి, ఇతరుల ప్రాణాలను బలిగొన్న మనిషి

ఇంత పిరికివాడంటే నేనమ్మను. నో డాక్టర్; నో; అతను ఆత్మహత్య చేసుకోలేదు. అది హత్య అయివుండవచ్చు. ఇటీజ్ ఎ ప్లాన్డ్ క్రైమ్."

నా మాటలను విని డాక్టర్, ఆ నర్సులు ఒకరి ముఖాలు ఒకరు చూసుకున్నారు. తరువాత డాక్టర్ నా కేసి తిరిగి చెప్పాడు:

"వెల్ ఇన్స్పెక్టర్; యూ మే బి కరెక్ట్; నిజం చెప్పాలంటే అతని మరణానికి రెండు మూడు రోజుల ముందు అతణ్ణి కలవడానికి ముగ్గురు వచ్చారు. అతని స్నేహితుడు_ ఒక ముసలి పల్లెటూరి రైతు_ ఒక ఆధునిక యువతి. ఏ విషంవల్ల అతని చావు సంభవించిందో... ఆ విషం పుచ్చుకున్న రెండు మూడు రోజుల తర్వాత ప్రాణం తీస్తుంది. ఆత్మహత్య చేసుకునే వారెవరూ ఆ విషాన్ని వుపయోగించరు. అతని మరణం మాకూ ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది. అనుమానం కూడా కలిగింది. బట్ యూనో...ఆ విషయాన్ని అతని తరపున పర్స్యూ చేసే వారెవరూ లేరు. అందుకని అనవసరమయిన ఇరకాటంలో వుండడ మెందుకని మేమూ పోలీసులకి ఈ విషయం తెలుపకుండా అతని చావు విషయం రికార్డ్ చేశాం... అంతే."

"ఓహ్!" అని లేచాను నేను. సదానంద్ చావుతో కేసు మళ్ళీ మొదటికే వచ్చింది.

10

ఆ రెండవరోజు మదనపల్లినుండి రాంనగర్ కి బయలు దేరాను. రాం నగర్ లో కూడా నాకు ప్రేమను గురించి అంతగా తెలుస్తుందన్న నమ్మకం లేదు.

కాని, ఒక్కొక్కసారి అనుకోకుండానే అదృష్టం

కలిసి వస్తుంటుంది. నేను ప్రయాణం చేస్తున్న బస్‌లో నా ప్రక్కనే ఒక వ్యక్తి కూర్చుని వున్నాడు. అతనికి సుమారు నా వయస్సే వుంటుందనుకుంటాను.

కాలక్షేపానికి అతనితో మాట్లాడ్డం మొదలుపెట్టేను. ఆ మాటల్లో అతను రాంనగర్ వెళ్తున్నట్లు చెప్పాడు. దాంతో నేనూ రాంనగర్ ఎందుకు వెళ్తున్నదీ చెప్పాను.

"ఆ అమ్మాయి చదువుకున్నదీ, ఉద్యోగం చేస్తున్నదీ అంటున్నారు. రాంనగర్‌లో కో ఆపరేటివ్ స్టోర్స్ వుంది. అందులో చాలా మంది ఆడవాళ్ళు పనిచేస్తున్నారు. మీరు అక్కడ కనుక్కొన్నారంటే మీకు కావలసిన అమ్మాయిని గురించి ఏమయినా తెలియవచ్చు" నా మాటలు విని అతనన్నాడు.

సాయంత్రం నాలుగు గంటల ప్రాంతంలో రాంనగర్‌లో దిగాము. కో ఆపరేటివ్ స్టోర్స్‌కి దారి చూపించి అతను నా వద్ద శెలవు తీసుకున్నాడు.

నేను స్టోర్స్‌వైపు సాగాను. నేను స్టోర్స్ హెడ్ క్లర్కుని కలిసి అతనికి నా గురించి తెలుపుకున్నాను. ఎందుకు వచ్చిందీ తెలుపుకున్నాను.

నేను చెప్పింది విన్న ఆ వృద్ధుని ముఖంలోని ముడతలు అధికమయ్యాయి. ఒక క్షణం నా కేసి విస్మయంగా చూశాడు.

"ఇన్నేళ్ళ తరువాత మీ రామను గురించి ఎందుకు వాకబు చేస్తున్నారో తెలుసుకోవచ్చా?" అడిగాడు.

"ఆమె హత్య చేయబడింది మిస్టర్ రావ్; ఆ విషయాన్ని నేను పరిశోధిస్తున్నాను."

"అలాంటివాళ్ళకి ఏదో ఒకనాడు అటువంటి పరిణామం తప్పదు" తీక్షణ స్వరంతో అన్నాడు.

"మీ దృష్టిలో ఆమె అంత నీచమయిందా?"

"అవును," ఆ వృద్ధుడు స్థిరంగా అన్నాడు. "చిన్న యింటి వాసాలు లెక్కపెట్టే వాళ్ళంటే నాకు మంట. ఇతరుల వత్తిడి వల్ల చేసివుండవచ్చు. కాని ఆమేమీ చిన్నపిల్లకాదు కదా! ఎవరేది చెపితే అది చేయడానికి."

అతను చెబుతున్నదేమిటో నాకేమీ అర్థంకాలేదు. "మిస్టర్ రాణా, దయచేసి ఆమె ఏం చేసిందో విపులంగా చెబుతారా?"

"కో_ఆపరేటివ్ స్టోర్స్ డబ్బు దోపిడీ చేసింది."

"దోపిడీయా!" ఆశ్చర్యంగా అన్నాను.

"అవును, మొత్తం యాభయివేల రూపాయలు. భానుపురికి వెళ్ళాలని మూడు రోజులు లీవు తీసుకుని వెళ్ళింది. ఆ వెళ్ళటం వెళ్ళటం తిరిగి రాలేదు."

"ఒకత్తే ఇంత పని చేసిందా?"

"నో, నో, మా వద్ద ఒక కాషియర్ వుండేవాడు. ఇదంతా అతని ప్లానే అనిపిస్తుంది."

అతను చెప్పింది వింటున్న కొలదీ ఆశ్చర్యంగా వుంది.

"మాది సబ్ హెడ్ ఆఫీస్ కావటంతో ఆ వారం చుట్టు ప్రక్కల కో ఆపరేటివ్ స్టోర్స్‌ల అమ్మకం మాకు చేరింది. కాషియర్ ఎలా డూప్లికేట్ సంపాదించాడో కాని డబ్బుని మాయం చేశాడు. ఆ తరువాత లీవు తీసుకుని వెళ్తున్న ప్రేమకు ఆ డబ్బు అందజేశాడు. రెండవ రోజు అతనూ మాయమయ్యాడు."

వృద్ధుడు క్షణం ఆగి చెప్పాడు: "ముదట మేమూ ప్రేమే ఇంతపని చేసిందని అనుకున్నాం కాని, తరువాత కాషియర్ ఇదంతా చేశాడని తేలింది."

"వండర్!"

"ఇందులో ఆశ్చర్యమేముంది ఇన్స్పెక్టర్; ఆడది

ఎంత అందమయిందో, అంత అపాయకరమయిందికూడా!
దాంతోపాటు మూర్ఖత్వం కూడా వుంటుంది."

"మూర్ఖత్వమని ఎందుకంటున్నారు?"

"మీరు వింటే ఆశ్చర్యపోతారు ఇన్స్పెక్టర్; ఇంత శ్రమపడి డబ్బుని మాయంచేసి కూడా వారం రోజుల తరువాత ఆ డబ్బుని తిప్పి పంపించారు."

"ఏమిటీ!" అడిగాను.

"యస్; ఇటీజ్ ట్రూ; మొత్తం డబ్బులో రెండు వేలు తక్కువగా మిగిలిన డబ్బంతా పంపించారు."

"డబ్బు ఎలా అందింది?"

"డబ్బు మాకు డ్రాఫ్ట్ ద్వారా అందింది."

"ఇంతకీ ఆ కాషియర్ పేరేమిటో చెప్పలేదు."

"ప్రతాపరావు."

"ప్రతాపరావా?!" ఆశ్చర్యంగా నోరు తెరిచాను. 'అతని కుడిచేయిపై అతనిపేరు పచ్చబొట్టు పొడిచి వుంది...అతనేనా?" ఉద్విగ్నంగా అడిగాను.

"యస్! అతనే."

"థాంక్స్, థాంక్స్ వెరీమచ్" అంటూ నేను వెనక్కి తిరిగాను.

11

ఆ సాయంత్రం లత వస్తుంది. మధ్యాహ్నం టెలిగ్రాం వచ్చింది. లత వస్తుందన్న విషయమే నాలో కొత్త వుత్సాహం కలిగించింది.

ఆ ఆనందాన్ని ఎవరితో పంచుకోవాలో అని అనుకుంటూండగానే నాకు విద్యాసాగర్ బాబు కనిపించాడు.

"హల్లో ఇన్స్పెక్టర్! హౌ ఆర్ యూ...ఏమిటి చాలా సంతోషంగా కనిపిస్తున్నారు?" నాలోని

వుత్సాహం చూసి అడిగాడతను.

"నిజంగానే నేను సంతోషంగానే వున్నాను విద్యా సాగర్ జీ! మొదటిది ఏమిటంటే ఇవాళ సాయంత్రం మా శ్రీమతి వస్తున్నారు" నేను నవ్వుతూ అన్నాను.

"ఓహ్! అయితే తొందరలోనే నాకు విందుభోజనం వుందన్నమాట."

"ష్యూర్; అదికూడా చెప్పాల్సిన విషయమా?"

"సరే; ఇక రెండవ విషయమేమిటో కూడా చెప్పండి."

"ఈ రెండవ విషయం చాలా విచిత్ర సంఘటనలతో నిండివుంది."

"ఓహ్; అయితే మీరు ప్రతాపరావు హత్యకేసులో చాలా ముందుకి సాగినట్లున్నారు. అదేమిటో కూడా చెప్పండి" ఉత్సాహంగా అడిగాడు.

"ఎలా చెప్పాలో తెలియటంలేదు విద్యాసాగర్ జీ!" నేను ఆవేశంలో చెప్పుకుపోతున్నాను. "సదానంద్; ప్రేమ; ప్రతాపరావుని గురించి చాలా విషయాలు తెలుసుకున్నాను."

"ఈజిట్?"

"యస్; ప్రతాపరావు-అతనో కెమిస్ట్ అని మీరు చెప్పారు గుర్తుందా? నిజానికతను రాంనగర్‌లోని కో ఆపరేటివ్ స్టోర్స్‌లో కాషియర్. అతను బి. కామ్. ప్యాసయ్యాడు."

"అంటే నాకతను చెప్పింది..." ఆశ్చర్యంగా నాకేసి చూస్తూ అన్నాడు విద్యాసాగర్.

"తప్పు చెప్పాడు; అతనా స్టోర్స్‌నుండి యాభయి వేల రూపాయలు దొంగతనం చేశాడు"

"మైగాడ్ యాభయివేలు."

"అవును అతనితోపాటు ప్రేమకూడా వుంది. ఇద్దరూ

కలిసి రాంనగర్‌లో ప్లాన్ వేశారు. డబ్బు చేతికిరాంగానే ప్రేమ ముందు బయలుదేరింది. ఆ వెనుక ప్రతాపరావు బయలుదేరాడు. దురదృష్టవశాత్తు ఎవరో ప్రేమని హత్య చేశారు. దాంతో ప్రతాపరావుకి రావలసిన సగంభాగం అతనికి రాలేదు.''

''అంటే సదానంద్?''

''ప్రేమ హత్యతో ప్రతాపరావు రెచ్చిపోయాడు. అతను తనకి రావలసిన భాగంకోసం తన ప్రాణాలు పోయేవరకు ప్రేమని చంపిన హంతకునికోసం వెదుకుతూనే వున్నాడు. కాని, అతనికి తాను పొరపాటు చేస్తున్నానన్న విషయం తెలియదు.''

''పొరపాటు?''

''అవును; ఏ డబ్బుకోసం అతను హంతకుని వెతుకుతున్నాడో, ఆ డబ్బుని ఆ హంతకుడు స్టోర్స్‌కి తిరిగి ఇచ్చేశాడు,'' అన్నాను.

నా మాటలు విని విద్యాసాగర్ ఒకక్షణం విస్తుపోయాడు. ఆ వెంటనే పకపకా నవ్వసాగాడు.

''విద్యాసాగర్ గారూ! ఇందులో అంతగా నవ్వాల్సిందేముంది?''

''ఆ యాభయివేల కోసమే ప్రేమ హత్య జరిగి వుంటుందని మీరే అన్నారు. ప్రతాపరావుకూడా ఆ డబ్బుకోసం ప్రాకులాడుతున్నాడని కూడా మీరే చెప్పారు. మరి డబ్బుతిరిగి ఇచ్చేయడానికే అయితే ప్రేమని చంపాల్సిన అవసరమేముంది?''

''అదే తేలటంలేదు'' నిస్పృహపోతూంగా అన్నాను.

''మరో విషయం. ప్రతాపరావు హత్య విషయం ఏమిటంటారు. అతను తనకొ్కలసిన భాగంకోసంకదా ప్రాకులాడుతున్నాడు. మరి హంతకుడివద్ద డబ్బులేకుంటే

అతడిని హత్య చేయాల్సిన అవసరమేముంది?"

విద్యాసాగర్ చెబుతున్నదికూడా నిజమే అనిపించింది. ఆ తరువాత నేను అతనికి సదానంద్ హత్య విషయం కూడా చెప్పాను.

"అరే!"

"అవును, విద్యాసాగర్ గారూ! నా వుద్దేశ్యంలో హంతకుడు మరెవరో అయివుంటాడు. అతనే ప్రేమ, ప్రతాపరావు, సదానంద్‌లని హత్యచేశాడు."

ఆ తరువాత కొంచెం సేపటికి అతను వెళ్ళిపోయాడు.

సాయంత్రం నేను లతని, సతీష్‌ని పిలుచుకు రావడానికి బస్‌స్టాండ్‌కి వెళ్ళాను.

సతీష్, రఘునాథరావు బాబాయి కొడుకు. బాబాయి మరణానంతరం సతీష్ నా వద్దనే వుంటున్నాడు.

12

అనుకున్న ప్రకారం సాయంత్రం ఆరున్నర బస్సులో లత, సతీష్‌లు వచ్చారు. వారిని చూసి నాకు చాలా సంతోషం కలిగింది.

నేను వారికి నేను అద్దెకు తీసుకున్న ఇంటిని గురించి చెబుతూ "అది భూతగృహంగా ప్రసిద్ధికెక్కింది. మీరు భయపడరుకదా?" నవ్వుతూ అడిగాను.

"నా కటువంటి అనుమానాలేమీ లేవు. మీ తమ్ముడు గారి నడగండి" లత నవ్వుతూ అంది. సతీష్‌ని ఏడిపించాలంటే ఆమెకు చాలా ఇష్టం.

"నేనేమీ అంత పిరికివాణ్ణి కాను వదినా! భయపడితే మీరే భయపడాలి" సతీష్ గర్వంగా అన్నాడు.

ఆ రాత్రి భోజనాలయిన తరువాత సతీష్ అలా బయ

టకు వెళ్ళివస్తానని వెళ్ళాడు.

నాకు తెలుసు వాడెందుకు వెళ్ళాడో. సిగరెట్ త్రాగడానికి వెళ్ళివుంటాడు.

నేను లతకి, ఇక్కడ డ్యూటీలో చేరినప్పటినుండి జరిగిన విషయాలు చెప్పాను. నేను చెప్పిన విషయాలను చాలా ఇంటరెస్ట్‌గా వింది లత.

మదనపల్లి, రాంనగర్ల ప్రయాణంలో నాకు తెలిసిన విషయాలు చెప్పి ఆగాను. దాంతో లత నన్ను కొన్ని ప్రశ్నలడిగింది.

"అంటే సదానంద్‌నికూడా విషమిచ్చి చంపారన్న మాట. ఎవరు?" అడిగింది.

"అది ఇంకా రహస్యంగానే వుంది లతా!"

"ఇన్ని సంవత్సరాల తరువాతకూడా ప్రతాపరావు ప్రేమని చంపిన హంతకుని వద్దనుండి డబ్బు రాబట్టడానికే ఆతణ్ని వెదుకుతున్నాడంటారా?"

"నేను అదే అనుకుంటున్నాను."

"కో-ఆపరేటివ్ స్టోర్స్‌వాళ్ళు ఇంకా ప్రేమని ప్రాసిక్యూట్ చేయాలనుకుంటున్నారా?"

"అక్కడి హెడ్ క్లర్క్ అదే చెప్పాడు. కాని ప్రేమ చనిపోయింది కదా."

"నాకో విషయం చెప్పండి; ప్రేమ కో-ఆపరేటివ్ స్టోర్స్‌నుండి దొంగతనం చేసిందనిగాని; లేక ప్రతాపరావుతో చేయి కలిపిందనిగాని మీవద్ద ప్రమాణాలు ఏమయినా వున్నాయా?"

"లేవు; నిజమే. కాని అటువంటిదేమీ లేకుంటే హంతకుడు ప్రేమని ఎందుకు చంపుతాడు?"

"ఏమో! ఎందుకు చంపాడో. కాని నా కెందుకో మీరు ఒకటివెనుక ఒకటిగా తప్పులు చేస్తున్నట్లు అని

పిస్తోంది," లత దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తోంది.

"నీవెందుకని అలా అనుకుంటున్నావ్?"

"మీరు చెప్పినదానినిబట్టి ఆలోచిస్తే నాకలాగే అనిపిస్తుంది. హంతకుడు చాలా తెలివయినవాడు. అతనితో ఎవరెవరు చేయి కలిపారో ఎవరికి తెలుసు? అంజని చెప్పినదంతా నిజమేననే గ్యారంటీ ఏముంది?"

లత చెప్పిన ఈ మాటలో ఉలికిపడ్డాను. అంజనిని గురించి ఒక కొత్త సందేహాన్ని ఏర్పరిచింది లత నాలో. నేను లత కళ్ళల్లోకి చూడసాగాను.

"ఏమిటలా రెప్పలల్లార్చకుండా నాకేసి చూస్తున్నారు?"

"ఆమె చెప్పిందంతా నిజమేనని నేను అనుకోను. తనకీ, ప్రేమకీమధ్య బస్‌లో జరిగిన సంభాషణలో బల ముందని నేను అనుకోను. ఆమె కథనంవల్ల మీరు, అంటే పోలీసులు సదానంద్ వరకు చేరుకున్నారు. అతనే హంతకుడని నిర్ణయానికి వచ్చారు. ఇప్పుడు మీ పరిశోధన వల్ల అతను హంతకుడు కాడని తేలింది. మరి ఆమె పోలీసుల ధ్యాసను అటెందుకు మళ్ళించినట్లు?"

ఈసారి మూర్ఛవచ్చి పడిపోవటం నావంతయింది.

నిజమే! లత చెప్పిన దాంట్లో చాలావరకు నిజముంది. అంజనివచ్చి ప్రేమ శవాన్ని గుర్తించి తన స్టేట్‌మెంట్‌లో సదానంద్‌పై పోలీసుల కనుమానమేర్పడేట్లు చేసింది.

పాపం! అటు సదానందేమో మదనపల్లి శానిటోరియంలో ప్రాణాలు విడిచాడు. ఇటు పోలీసులు అతణ్ని పరారయిన హంతకుడిగా ఉద్ఘాటించి అతణ్ని గురించి వెదుకుతూ ఆ పరీక్షలోనే తిరుగుతున్నారు. కాని మరో కోణంలో ఆలోచించలేకపోయారు. ఇప్పుడు లత నా

కళ్లు తెరిపించింది.

నేనిలా ఆలోచిస్తుండగానే లత మళ్ళీ ప్రశ్నించింది.

“మీరు పెద్ద పరిశోధకులన్ని చెప్పుకుంటున్నారు కదా, శానిటోరియంలో సదానంద్‌ని కలిసిన ఆ ముగ్గురిలో ఒక అప్‌టు-డేట్ యువతికూడా వుందికదా! ఆమె ఎవరో కనుక్కోడానికి ప్రయత్నించారా?”

“నో; నో; ఐ నెవర్ ట్రైడ్” నేను ఉద్విగ్నంగా అన్నాను.

నా ఉద్విగ్నతకి లత కిలకిలా నవ్వింది. మా సంభాషణ అంతటితో ఆగిపోయింది.

13

లతతో మాట్లాడిన తరువాత ఎంతోసేపు ఆమె చెప్పిన విషయాలపై ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాను. ఆ చీకట్లో మంచంపై కూర్చుని ఆలోచిస్తూ, ఆలోచిస్తూ ఎప్పుడు నిద్రలోకి ఒరిగిపోయానో నాకే తెలియదు.

ఉన్నట్టుండి హృదయ విదారకమయిన స్త్రీ కేకతో ఉలిక్కిపడిలేచి కూర్చున్నాను.

క్షణకాలంపాటు నాకేం చేయాలో తోచలేదు. ఆ వెంటనే నేను తేరుకుని మంచంపైనుంచి లేచి స్విచ్చి నొక్కాను.

నా ప్రక్కనున్న మంచంపై లత లేచి కూర్చుని శూన్యంలోకి చూస్తుండడం గమనించాను. ఆమె భయవిహ్వల అయివుంది. మొఖం తెల్లగా పాలిపోయివుంది. విస్ఫారితమయిన నేత్రాలు ఆమె కనుగుంటల్లోంచి బయటకు వస్తాయేమోనన్నట్టుగా వున్నాయి.

“లతా! లతా! ఏమయింది. ఎందుకలా అరిచావ్??” కంగారుగా అడిగాను.

ఊహూం! లత నోరువిప్పలేదు.

ఈలోగా బయటనుండి సతీష్ తలుపు తట్టాడు.

"అన్నయ్యా! ఏమయింది?" బయటినుండే అరిచాడు.

సతీష్ కంఠస్వరం విన్న లత స్థానభ్రంశం పొందిన కొంగుని సరిచేసుకుంది. నేను తలుపు తీశాను.

"ఏమయిందన్నయ్యా! వదిన ఎందుకలా అరిచింది?" లోపలకు వస్తూనే ప్రశ్నించాడు సతీష్.

"తెలియదు సతీష్," అంటూ లత వైపుకి తిరిగి "ఏమయింది లతా! ఎందుకలా అరిచావు. చెప్పూ?" అడిగాను.

లత నావైపు అశ్రునయనాలతో చూసింది. ఏదో చెప్పబోయి చెప్పలేకపోతున్నట్లు పెదిమలు వణికాయి. నేను లత ప్రక్కగా కూర్చుని ఆమె వీపు తడుముతూ నా ప్రశ్నని మళ్ళీ అడిగాను.

"ఊఁ! ఏమీ కాలేదు. వెళ్ళండి. వెళ్ళి పడుకోండి" లత అంది.

"పిచ్చిదానిలా మాట్లాడక లతా! నీవిలా అరుస్తూంటే మేమెలా పడుకోగలం. ఒంట్లో నలతగావుంటే చెప్పూ, సతీష్ వెళ్ళి డాక్టర్ని పిలుచుకుని వస్తాడు."

"వద్దు; వద్దు."

"మరి విషయమేమిటో చెప్పూ. భయపడ్డావా?"

"ఆ... అవును."

"అయితే... అయితే నీవేమయినా చూశావా? నీకేమయినా కనిపించిందా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాను. నాలోని కంగారు ఇంకా తగ్గలేదు.

"నేను... నేనుఏదో భయంకరమయిన కలకన్నాను."

"కలకే అంత భయపడ్డావా?" నేను దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి అన్నాను.

"అవును. ఇప్పుడు అంతా సర్దుకుంది. వెళ్ళి పడుకోండి. వెళ్ళు సతీష్" అంది.

"ఇది నిజంగా భూతగృహంలా వుంది. మనం రేపే ఈ యింటిని ఖాళీచేద్దాం. అన్నయ్యా!" సతీష్ అన్నాడు.

"ఓ కే. సతీష్. రేపే మరో ఇంటికోసం వెదుకుతాను."

"వద్దు;" లత తీక్షణంగా అంది. "మీరు చిన్నపిల్లలా మాట్లాడుతున్నారు. నాకేమీ కాలేదని చెప్పానుకదా! మీరు వెళ్ళి నిద్రపోండి. మనం ఇక్కడే వుందాం!"

లత మాటలువిని నేనూ, సతీష్ స్తబ్ధులమయ్యాము. నా వైవాహిక జీవితంలో లత ఇలా ఎన్నడూ ప్రవర్తించలేదు. ఎప్పుడూ కోపగించుకోవడంగాని, అలగడంకానీ చేయలేదు.

అటువంటిది ఇప్పుడు లతలో దాగున్న మరో మూర్ఖపు స్త్రీని చూస్తున్నాను. లతని నిజంగా ఏదైనా దెయ్యం ఆవరించలేదు కదా!

కళ్ళతోనే సైగచేసి సతీష్‌ని పంపించాను. తరువాత లైటార్పి మంచంపై వాలానన్నమాటేకాని నా నిద్ర ఎగిరిపోయింది.

రోజ్ విల్లాని గురించిన రకరకాల ఆలోచనలతో తల బద్దలయిపోతోంది. తలప్రక్కకు త్రిప్పిచూశాను. లత ఇంకా మేలుకునివుంది. వెల్లకిలా పడుకుని ఇంటి కప్పుని రెప్పలల్లార్చకుండా చూస్తున్న లత కళ్ళల్లోని మెరుపుని నేను గమనించాను.

ఆలోచనలన్నిటిని ఒక ప్రక్కకునెట్టి నిద్రపోవడానికి కళ్ళు మూసుకున్నాను.

11

ఆ వేళ దినమంతా నేను స్టేషనునుంచి కదల్లేక పోయాను. ఇన్స్పెక్టర్ భుజంగరావు ఒక కేస్ విష

యంగా సాక్ష్యం చెప్పడానికి కోర్టుకు వెళ్ళారు.

ఆ సాయంత్రం నాకు అంజని ఫోన్ చేసింది, ఎనిమిది గంటలకి రమ్మని...కొన్ని ముఖ్యమయిన విషయాలు మాట్లాడాలని.

ఆ సాయంత్రం ఎనిమిది గంటలకు అంజని ఇంటికి బయలుదేరాను. వెళ్తూ వెళ్తూ ఈ కేస్ ని గురించి ఆలోచించ సాగాను.

ప్రేమ యాభయివేల రూపాయలు ప్రతాపరావు సహాయంతో దొంగిలించటం జరిగింది. ప్రేమకు అందులో భాగముందో లేదో తెలియదు. కాని మొత్తానికి డబ్బుతో పాటు భానుపురికి సదానంద్ ని కలవడానికి వచ్చింది. నాల్గురోజుల తరువాత శవం బయటపడింది.

అంజని ఆమెను గురించి అనుమానం సదానంద్ పై మళ్ళేట్లు చేసింది. అందరూ అతనే చంపారనుకున్నారు. కాని పరిశోధనలో అతనా మధ్యాహ్నమే భానుపురి వదిలి విజయవాడకి, అటునుండి మదనపల్లి వెళ్ళాడు. అక్కడ అతణ్ని ఎవరో విషమిచ్చి చంపారు. అతణ్ని చంపిందెవరు? ప్రేమని సదానంద్ చంపకుంటే మరెవరు చంపారు?

ప్రేమ, సదానంద్ ల హత్య తరువాత తొమ్మిదేళ్ళ అనంతరం ప్రతాపరావుని ఎవరు చంపారు? ఎందుకు చంపారు?

ఈ ఆలోచనల్లో వుండగానే అంజని ఇల్లు వచ్చింది. అంజని నన్ను సాదరంగా ఆహ్వానించింది. కాని అప్పటికే ఆమె బాగా తాగివుంది. కళ్ళు ఎర్రబడి వున్నాయి. మాటలు ముద్దముద్దగా వస్తున్నాయి.

“విషయమేమిటి అంజనీదేవిగారూ! ఎందుకు నన్ను పిలిపించారు?” అడిగాను.

"ఇన్ స్పెక్టర్ మీ..హిచ్..మీరు నాకు సహాయం ఒక సహాయం హిచ్... చేయగలరా?" ఎక్కువగా తాగటం వల్ల వెక్కిళ్ళు వస్తున్నాయామెకి.

"చెప్పండి."

"నేను ప్రతీకారం తీర్చుకోవా అనుకుంటున్నాను"

"ప్రతీకారమా?" విస్మయంగా అడిగాను.

"అవును హిచ్. విజయ్ బాగా ఆలోచించి ఆలోచించి నేను ఈ నిర్ణయానికి వచ్చాను. నా విషయమంతా మీకు చెప్పి ప్రతీకారం తీర్చుకోవాలనుకుంటున్నాను."

"చెప్పండి. ఎటువంటి ప్రతీకారం. ఎవరిపై. ఎందుకు?"

"చెబుతాను. ఇన్ స్పెక్టర్. చెబుతాను" అంజని వెక్కిళ్ళమధ్య అంది. "కాని నాకు ప్రామిస్ చేయండి. ఒక స్నేహితుడిగా నాకు సహాయం చేస్తానని నాకు ప్రామిస్ చేయండి," అంజని తన మృదువయిన చేతిని ముందుకి చాపింది.

నేను అనాలోచితంగానే ఆమె చేతిలో చేయి వేశాను.

"ఇన్స్పెక్టర్: మీరు ఒక స్త్రీ అయివుంటే మీకు త్రాగడం నేర్పించిన వ్యక్తిని...మీ జీవితంతో పెళ్ళి మాటలు చెబుతూ ఆటాడుకుని గర్భపాతానికి దిగజార్చిన వ్యక్తిని మీరేమంటారు?" అంజని మాటలు నాకు వింతగా అనిపించాయి. అయినా జవాబిచ్చాను.

"అతను మనిషికాడు అంజనీ. అతను పశువుకన్నా నీచుడు నా దృష్టిలో."

"పశువు. హూఁ! పశువులుకూడా తనను నమ్మిన వాళ్ళని మోసం చేయవు ఇన్ స్పెక్టర్!" అంజని అంది. ఆమె ముఖంలో వ్యథ స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

"తెలుసు."

"కాని ఇన్ స్పెక్టర్ ఆ మృగం నన్ను దోచుకున్నాడు.

నన్ను సర్వనాశనం చేసి నన్ను తన చదరంగంలో పావుగా ఉపయోగించుకుని ఇతరుల నాశనానికి కారకుడయ్యాడు."

"ఇతరుల నాశనానికా?" విస్మయంగా అడిగాను.

"అవును."

"అంటే అతనిప్పుడు మిమ్మల్ని వివాహం చేసుకో నంటున్నాడా?"

"ఊహుఁ! అతనలా అనడంలేదు. ఇన్ స్పెక్టర్..హిచ్ హిచ్...తన తీరుని మాటల్తో నన్నింకా మభ్యపెట్టాలని చూస్తున్నాడు. కాని, కాని నామత్తు వదిలిపోయింది. నేనతడ్ని నమ్మను. నాకు చావంటే భయం విజయ్. నన్ను ఉరికంబంనుండి తప్పించండి."

"ఉరికంబమా....అంజనీ....అంజనీ....మాట్లాడండి" ఆమె మాటలు వింటున్నకొద్ది నాలో ఎక్సయిట్ మెంట్ ఎక్కువవుతోంది.

"అదంతా తరువాత...హిచ్ చెబుతాను. హిచ్... ముందు నా ప్రశ్నకు జవాబివ్వండి."

"అడగండి."

"తొమ్మిదేళ్ళ క్రితం జరిగిన హత్యను గురించి మీరు పరిశోధిస్తున్నారు కదూ!"

"అవును;" అనుకోకుండానే నా గుండెలు గబగబ లాడాయి.

"ఇన్ స్పెక్టర్ ఆనాడు నేను ఆ అమ్మాయి...అంటే ప్రేమతో బస్సులో ప్రయాణం చేయలేదంటే.. నేను ప్రేమించిన మనిషికోసం అతను చెప్పడంవల్లనే నేను పోలీసులకు అబద్ధం చెప్పానని అంటే మీరు నన్ను శిక్షిస్తారా?"

అనుకోకుండానే రహస్యం బయటపడుతోంది. "లేదు,

అలాంటిదేమీ జరగదు అంజనీ! మీకే అపాయం కలక్కుండా కాపాడే భారం నాది. మీరు చెప్పండి."

"అపాయం... అపాయం... నన్ను వెన్నంటుతూంది ఇన్స్పెక్టర్. హిచ్.. అందుకే మిమ్మల్ని పిలిపించాను. ఎవరితోనో మాట్లాడ్డానికి ప్రతాపరావు నా ఇంటికి వచ్చిన విషయం నాకు తెలియనే తెలియదు. అతను వచ్చాడు. వెళ్ళాడు. హిచ్.. త్రోవలో ఎవరికో ఫోన్ చేశాడు. హిచ్ ...అతను చంపబడ్డాడు."

"అవును."

"మరో విషయం. నేను మీకు మిస్ నళినిని గురించి చెప్పాను కదా! ఈ విషయం నేను ఎవరికీ చెప్పలేదు. తొమ్మిదేళ్ళ తరువాత మీకు చెప్పాను. అక్కడ మీకే ఆధారాలు లభించాయి."

"పరారయ్యాడనుకుంటున్న సదానంద్ మరణించాడన్న విషయంతప్ప మరేమీ తేలలేదు."

"అది మీ కంతగా ఉపకరించలేదా?"

"అలా అని చెప్పలేను. సదానంద్, ప్రేమను హత్య చేసి వుంటాడని మేమనుకుంటున్నాం. కాని అక్కడ అతను విషప్రయోగంవల్ల మరణించాడన్న విషయం తెలిసింది. అలాటప్పుడు సదానంద్ హంతకుడు ఎలా కాగలడు?"

"ఓహ్. హత్య. ఆ వెంటనే మరో హత్య. మైగాడ్! అంతా మోసం. నా వెంట అతను మదనపల్లి రావడంలో కూడా మోసముందన్న మాట."

"నీవు మదనపల్లికి వెళ్ళావా?"

"అవును. నా వెంట అతనుకూడా వచ్చాడు. ఆ పళ్ళు.. బహుశా ఆ పళ్ళు విషపూరితమయినవి అయివుండాలి."

"ఇంతకీ అతనెవరు. మీరేం చెప్పడంలేదు. మీరతనిపై

ప్రతీకారంకూడా తీర్చుకోవచ్చు. ఐ ప్రామిస్ యూ"
నేను ఉత్తేజంగా అన్నాను.

"చెబుతాను. తప్పకుండా చెబుతాను. నేనతనిపై ప్రతీకారం తీర్చుకోవాలి. హ హ హహహ" బిగ్గరగా నవ్వసాగింది అంజని.

అంతలో, చెవులు చిల్లులుపడేలా రివాల్వర్ పేలిన శబ్దం, ఆ వెంటనే ఎవరో పరుగెత్తుతున్న శబ్దం వినిపించింది.

"ఎవరు? ఎవరది??" అరుస్తూ తలుపువైపు పరుగెత్తాను.

"ఇన్స్పెక్టర్!" అంజని క్షీణస్వరంతో పిలిచింది. నేను వెనక్కి తిరిగి చూశాను. అంజని నేలపై పడివుంది. అప్పుడే అంజనివద్ద కెళ్ళివుంటే హంతకుని విషయం తెలిసివుండేదేమో!

కాని, ఆమె పిలుపు వినికూడా నేను హంతకుని కొరకు బయటకు పరుగెత్తాను. ఆ ఇంటి గదులు, చుట్టు ప్రక్కలంతా గాలించి నిరాశతో తిరిగివచ్చాను. అప్పటికి గాని నా తప్పు తెలిసిరాలేదు. అప్పటికే అంజని ప్రాణ వాయువులు ఎగిరిపోయాయి.

"అంజనీ" రుద్ధకంఠంతో అన్నాను. నా కళ్ళముందు హత్య జరిగింది. కాని నేనేం చేయలేకపోయాను. ఆమె కిచ్చిన మాట ప్రకారం ఆమెను రక్షించలేకపోయాను.

హంతకుడు హత్యతరువాత హత్యగా నాలుగు హత్యలు చేశాడు. తొమ్మిదేళ్ళక్రితం డబ్బుకోసం ప్రేమని చంపాడు. ఆ విషయం బయటకు రాకూడదని సదానంద్ ని చంపాడు. ఆ తరువాత హత్యాపరాధాలనుండి తప్పించుకోవడానికి తొమ్మిదేళ్ళ తరువాత ప్రతాపరావుని, ఇప్పుడు అంజనిని చంపాడు.

నా పరిశోధన ఎక్కడికక్కడే వుండిపోయింది.

15

అంజని హత్యజరిగి మూడురోజులయింది. కాని ఆ కేస్‌లో ఏవిధమయిన ప్రోగ్రెస్ కనిపించలేదు.

మనస్సంతా భారంగావుండి నాలుగురోజులు లీవ్ పెట్టాను.

డ్యూటీలో చేరగానే ప్రతాపరావు, అంజని మర్డర్ కేస్‌లపై ఫైనల్ రిపోర్ట్ రాయాలనుకుంటున్నాను.

నిన్నటి దినం నేను స్టేషన్ నుండి వస్తుంటే విద్యాసాగర్ కనిపించి విందు భోజనం అడిగితే ఇవాళ రమ్మన్నాను. అనుకున్న సమయానికి విద్యాసాగర్ వచ్చాడు.

నేనూ, ఆయన డైనింగ్ టేబుల్ వద్ద కూర్చున్నాం.

"నమస్తే!"

నేనూ, విద్యాసాగర్ అటు చూశాం.

తలుపులవద్ద లత నిలబడి విద్యాసాగర్‌కి నమస్కరించింది. ఆమె చేతుల్లో అన్నం పళ్లెంవుంది.

అంతలోనే వున్నట్లుండి ఏమయిందో అంతవరకు చిరునవ్వు నవ్వుతున్న లతముఖం తెల్లగా పాలిపోయింది. శరీరమంతా భయుంకల్ల కంపించసాగింది. బెదరిన కళ్లు విస్ఫారితమయి బయటకు వెళ్ళుకు వచ్చాయి.

ఆమె ఈ పరివర్తనని గురించి నేను ఆలోచిస్తూండగానే లత కంగారుగా లోపలకు పరుగెత్తింది. ఆమె చేతిలోని పళ్ళెం జారిపోయి అన్నమంతా నేలపాలయింది.

"అరేరే. ఏమయిందీ మెకి?" విద్యాసాగర్ కంగారుగా అన్నాడు.

ఆయన ప్రశ్నను పట్టించుకోకుండా నేను ఆత్రతగా లోపలకు పరుగెత్తాను. నేను కిచన్ వైపు పరుగెత్త

సాగాను.

"సాబ్ అమ్మగారు ఇటుపోయారు" ఏంజరిగిందో తెలియని యాకూబ్ లత వెళ్ళినవైపు చూపాడు. నేనటు మళ్ళీ డ్రాయింగ్ రూంలోంచి మా గదిలోకి చేరుకున్నాను.

లత అటువైపు తలుపుమూసి తలుపు కానుకుని నిలబడి సొలితో రొప్పుతోంది.

నేను లతను చేరేలోగానే ఆమెకు స్పృహ తప్పింది.

"యాకూబ్! గోవింద్!!" కంగారుగా పిలిచాను. పనికుర్రవాడు, యాకూబ్ పరుగెత్తుకు వచ్చారు. లతను చూడగానే యాకూబ్ పరుగెత్తి గ్లాసులో నీళ్ళతో వచ్చాడు.

కొంచెం నీటిని లత ముఖంపైకి చిలకరించాను.

"నన్నొదలండి. వదలండి" కళ్ళు తెరుస్తూనే భయం భయంగా అంది.

"లతా! లతా; తెలివితో మాట్లాడు ఏమయింది?"

"నన్నొదలండి. ప్లీజ్."

"ఓహ్! లతా; ఏమిటీ పిచ్చితనం. బయట మన అతిథి కూర్చుని వున్నాడు. ఆయనేమనుకుంటాడు?"

"నాకు తెలుసు. అంతా తెలుసు. భగవాన్ ఏం చేయాలి. నేనేం చేయాలి" అంటూ లత రెండుచేతుల్లోను ముఖం దాచుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడ్వసాగింది. నేను నిస్సహాయంగా యాకూబ్ ని చూసి సైగ చేశాను.

యాకూబ్, పనివాడు గోవింద్ తో బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

"ఏడ్వకు లతా; ఏడ్వక" లతను బాహువుల్లోకి తీసుకుని ధైర్యం చెబుతూ అన్నాను. "నాకు చెప్పు లతా! విషయమేమిటి? నువ్వెందుకిలా భయపడుతున్నావు? ఉండి ఉండి నీవిలా చేయటం నాకు భయాన్ని కలిగిం

చిండి. ప్లీజ్ చెప్పూ?"

"తలుపులు మూసేయండి. నాకు...భయంగా వుంది"
ముఖం పైనుండి చేతులు తీస్తూ అంది.

"తలుపులు మూసేవున్నాయి లతా! నువ్వే మూశావు కదా!"

"ఆఁ! అవును. నేనే మూశాను, నాకు...భయంగా వుంది."

"నువ్వేమంటున్నావో అర్థంకావటంలేదు లతా. చెప్పేదేమిటో స్పష్టంగా చెప్పూ?"

"మీకేం తెలియనట్లు మాట్లాడుతున్నారు. బయట కూర్చున్నాడు అతను... అతను... హంతకుడు."

"లతా! ఏమిటా పిచ్చిమాటలు?"

"కాదు; ఇది నిజం. అతను హంతకుడు. ఇక నేను భయపడను. ఇన్నేళ్లు ఈ రహస్యాన్ని దాచాను. ఇప్పుడు చెబుతాను."

లత చెప్పేది వింతగావుంది. ఎటూ అర్థంకావటంలేదు. అయినా లత చెప్పేది వినాలన్న వుత్సాహం కలుగుతోంది. నేను విస్మయంగా లతను చూడసాగాను.

"అతను హంతకుడు. నావేపు ఎందుకలా చూస్తున్నారు. నేను చెప్పేది వింటే అంతా మీకే అర్థమవుతుంది. నా గౌరవ మర్యాదలను కాపాడుకోవడానికి, జైలుకి వెళ్ళాల్సి వస్తుందన్న భయంవల్ల ఇంతవరకు ఈ విషయాన్ని దాచాను" అని తిరిగి చెప్పసాగింది:

"ప్రతాపరావు తనని చదరంగంలో పావులాగా, ఈ దొంగతనంలో తనను వుపయోగించుకుంటున్నాడని పాపం ప్రేమకి తెలియనే తెలియదు. తెలివిగా అతను పన్నిన వలలో ప్రేమ అమాయకంగా చిక్కుకుంది"
లత చెప్పుకుపోతూంది.

తనకు కాబోయే భర్త సదానంద్ ని కలవడానికి ప్రేమ మూడురోజులు శెలవు తీసుకుని భానుపురికి బయలుదేరింది.

ఆమె బయలుదేరడానికి ఒకరోజుముందు సాయంత్రం ప్రతాపరావు ఆమె ఇంటికి చేరుకున్నాడు. భానుపురిలో తనకో చిన్నపనిచేసి పెట్టమని ప్రతాపరావు, ప్రేమని అర్థించాడు. కొలీగ్ కావటంతో అతని పని చేయడానికి ఒప్పుకుంది. ఆమె బయలుదేరేప్పుడు ఆమెకో సూట్ కేస్ ఇస్తానని, ఆ సూట్ కేస్ ని భానుపురిలోవున్న తన చెల్లెలికి అందచేయమని అతను వేడుకున్నాడు. ప్రతాపరావు చెప్పినట్లు అందులో అతని చెల్లెలికి బట్టలు, టాయిలెట్ సామాన్లు కాక, దొంగిలించిన డబ్బువుందని ఆమెకే మాత్రం తెలియదు.

రెండవరోజు సాయంత్రం ఆమె బయలుదేరేసరికి ప్రతాపరావు ఒక సూట్ కేస్ ఆమెకిచ్చాడు.

ఆ సూట్ కేస్ తో ప్రేమ భానుపురి చేరుకుంది. ఆ బస్ ప్రయాణంలో ఆమె అంజనినికాని ఇతరులనికాని కలవలేదు. బస్ భానుపురి చేరుకునేసరికి సాయంత్రం ఏడయింది. ఆ మసక చీకట్లోనే ప్రేమ, ప్రతాపరావు ఇచ్చిన సూట్ కేస్ తో రోజ్ విల్లా చేరుకుంది.

రోజ్ విల్లాలో ఆ సమయాన ఎవరూ వున్నట్లు లేదు. సదానంద్ ని బయటనుండి పిలిచింది. జవాబు రాకపోయేసరికి తను లోపలకు ప్రవేశించింది. లోపల ఎవరూ లేరు. ప్రక్కనే ఎక్కడికో పోయి వుంటాడని, అందుకనే తలుపులు తెరిచి వున్నాయనుకుని ప్రేమ సదానంద్ రాకకు ఎదురుచూస్తూ డ్రాయింగ్ రూంలో కూర్చుంది. చీకట్లో స్విచ్ వెదికినా దొరక్క పోవడంతో ఆ చీకట్లోనే కూర్చుంది.

ప్రేమ అక్కడ కూర్చున్న అయిదారు నిముషాల తరువాత ఒకతను ఒక యువతితో లోపలకు వచ్చాడు. ఆ అమ్మాయి చేతిలో ఒక సూట్ కేస్ వుంది. ఆ చీకట్లో అతను సదానంద్ అనుకుంది ప్రేమ. డ్రాయింగ్ రూంలో లైట్ వేయకుండా వాళ్ళిద్దరూ లోపల గదిలోకి ప్రవేశించారు. లోపలకు వెళ్ళగానే అతను కత్తితీసి ఆ యువతిని బెదిరించసాగాడు.

దాంతో ప్రేమ బెదిరిపోయి తన స్థానంలోంచి లేచి, ఆ చీకట్లో తడుముకుంటూ తలుపు దగ్గరకు చేరుకుంది. ఆమెకు లోపలి సంభాషణ స్పష్టంగా వినిపించసాగింది. లోపలున్న వ్యక్తి కత్తిచూపి ఆ యువతిని బెదిరిస్తూ సూట్ కేస్ ఇవ్వమని అడుగుతున్నాడు. కాని ఆ యువతి నిరాకరించసాగింది.

లోపలున్న వ్యక్తి ఆ అమ్మాయిని 'ప్రేమా!' అంటూ సంబోధించసాగాడు. దానికా అమ్మాయి తను ప్రేమ కాదని, తాను సదానంద్ చెల్లెలినని, తన పేరు రాజేశ్వరి అని చెప్పింది.

ఆమె, సదానంద్ చెల్లెలినని చెప్పటంతో లోపలున్నది సదానంద్ కాదని ప్రేమ కనుక్కొంది. దానితో పాటు ఆమె మనస్సు అపాయాన్ని కూడా శంకించింది.

ఆ వ్యక్తి ప్రేమను సంబోధిస్తున్నాడంటే అతను ఆమె రాక గురించి ఎదురు చూస్తూ వుండాలి. ఎవరతను? సూట్ కేస్ లాక్కొడానికి ప్రయత్నించడం ద్వారా ఆ వ్యక్తికి ఆ సూట్ కేస్ అవసరం చాలా వుందని గుర్తించింది ప్రేమ.

తనదగ్గ ప్రతాపరావు ఇచ్చిన సూట్ కేస్ లో అంత ముఖ్యమైనదేముంది?

ఎలాగయినా బయటపడాలి అని ప్రేమ ఆలోచిస్తుండ

గానే సదానంద్ చెల్లెలు రాజేశ్వరికి పారిపోవడానికి అవకాశం లభించింది.

రాజేశ్వరి బయటకు పరుగెత్తగానే ఆ వ్యక్తి కూడా కత్తి ఝుళిపిస్తూ, ఆమెను ఆగమని బెదిరిస్తూ, ఆమె వెంట బయటకు పరుగెత్తాడు.

వాళ్ళిద్దరు బయటకు పరుగెత్తగానే ప్రేమ కూడా తన సూట్ కేస్‌తో బయటకు జారుకుంది.

రాజేశ్వరి అతనంత వేగంగా పరుగెత్తలేక పోయింది. ఆమె చెరువుగట్టుకి చేరుకునేసరికి ఆ ఆగంతకుడు ఆమెను పట్టుకున్నాడు. ఆ వెంటనే అతను ఆ అమ్మాయిని కత్తితో పొడవటం ప్రేమ దూరంనుండే చూసింది.

రాజేశ్వరి క్రింద పడగానే అతను సూట్ కేస్ అందుకున్నాడు. ఒక రాతితో సూట్ కేస్ తాళం విరగ్గొట్టి మూత తెరిచాడు. మూత తెరవగానే అతను వులిక్కిపడి సూట్ కేస్ దూరంగా విసిరేసి పిచ్చెత్తినవాడిలా గార్డ్ విల్లా వైపుకి పరుగెత్తాడు. అదృష్టం బాగుండి అతను ప్రేమను చూడలేదు.

ఒకటి రెండు నిముషాల దాకా అంతటా నిశ్శబ్దం అలుముకుంది.

ఆమె చూసిన ఘాతుక దృశ్యం ఆమెలో భయాన్ని కలిగించింది. అక్కడ చనిపోయిన యువతి తనకు బదులుగా చంపబడిందన్న విషయం అర్థం కాగానే ప్రేమ శరీరం జలదరించింది. దీనికంతా కారణం సూట్ కేస్ అన్న విషయం తెలియగానే ప్రేమ కూడా సూట్ కేస తాళం విరగ్గొట్టి చూసింది. చూస్తూనే కళ్లు తిరిగాయి.

సూట్ కేస్ నిండా నోట్లున్నాయి.

ఒక క్షణకాలం ఏంచేయాలో తోచలేదు ప్రేమకి. ఆ

వెంటనే భయంతో నేరుగా విజయవాడ వెళ్ళిపోయి ఒక హోటల్లో దిగింది.

రెండవరోజు ఉదయం 'యాభైవేలు కో_ఆపరేటివ్ స్టోర్స్ డబ్బుతో ప్రేమ అనే యువతి మాయమయింది' అన్న హెడ్ లైన్స్‌తో వున్న న్యూస్ పేపర్ చూడగానే ప్రేమ కాళ్లు చేతులు చల్లబడ్డాయి. ఆమె మళ్ళీ రాంనగర్ వెళ్ళలేక పోయింది. ఆ డబ్బులోంచి రెండు వేలు ఖర్చుకుంచుకుని మిగిలిన డబ్బుని స్టోర్స్‌కి తిప్పి పంపింది.

ఇప్పుడు బయట డ్రాయింగ్ రూంలో ఎవరు కూర్చున్నారో తెలుసా? ఆ విద్యాసాగర్ ఎవరో మీకు తెలుసా?? ఆ హంతకుడు అతనే. ఆ సూట్ కేస్‌లో వున్న డబ్బుకోసం ప్రేమ అనుకుని అమాయకురాలయిన సదానంద్ చెల్లెలు రాజేశ్వరిని చంపిన హంతకుడు!"

అంటూ లత ఆగింది. ఆమె విశాలమైన నేత్రాలలో భయం ఇంకా తొంగిచూస్తోంది.

"కాని; లతా! ఇదంతా నీకెలా తెలుసు? విద్యాసాగరే హంతకుడని నీవద్ద రుజువేముంది. చెప్పు?" ఉద్విగ్నంగా అడిగాను.

"ఊహ్! మీకింకా అర్థం కాలేదు. మీరనవసరంగా సమయం వృథపరుస్తున్నారు. మొదలా హంతకుణ్ని అరెస్ట్ చేయండి. అతను చేసిన హత్యకు ప్రత్యక్ష సాక్షిని నేను. అతను రాజేశ్వరిని చంపడం నేను నా కళ్ళతో చూశాను. నేనే ఆ ప్రేమని. నా పూర్తి పేరు ప్రేమలత. కో_ఆపరేటివ్ స్టోర్స్‌లో పనిచేసిన ఆ ప్రేమని నేనే. నేననుకోనే ఈ విద్యాసాగర్ రాజేశ్వరిని చంపాడు" ప్రేమలత కాదు, నా లత అంది.

లత చెప్పిన మాటలతో నాకంతా అర్థమయింది. ధైర్యం చెబుతూ లత జుత్తు నిమిరాను. 'ఇంతా అర్థ

మయింది లతా! ఇంక ఈ హంతకుడు నా చేతుల్లోంచి తప్పించుకోలేడు" అంటూ ఆవేశంగా లేచాను.

"హాండ్స్ అప్ మేడం లతా. అండ్ యూ ఆజ్ వెల్ ఇన్స్పెక్టర్ విజయమోహన్."

విద్యాసాగర్ చిరపరిచితమైన కంఠస్వరం వినిపించింది. వెనక్కి తిరిగి చూసేసరికి నేను చేసిన పొరపాటు తెలిసివచ్చింది. లత తలుపు మూయమన్నపుడు రెండో వైపు తలుపులు మూయలేదు.

విద్యాసాగర్ తనచేతిలో రివాల్వర్‌తో నిలబడి వున్నాడు. నేను నిస్సహాయంగా చేతులు ఎత్తాను.

"వెల్, యూ ఆర్ వెరీ క్లెవర్ ఇన్స్పెక్టర్. ఎలాగయితేనేం మొత్తానికి హంతకుణ్ణి కనిపెట్టావు" అంటూ అతను ముందుకివచ్చి రివాల్వర్‌ని లత వీపుకి ఆనించాడు.

నాకేం చేయడానికి తోచడంలేదు. అలాగే చేతులెత్తి నిలబడ్డాను.

"నాకు విరుద్ధంగా, నేను చేసిన నేరానికి ప్రత్యక్ష సాక్ష్యం ఇంత దగ్గరలో వుందని నేనేనాడూ అనుకోలేదు. లేకుంటే ఏనాడో ఈమె కూడా రోజ్ విల్లాలోని భూతాలకి బలయిపోయి వుండేది. తలుపు చాటునుండి ఈమె మాటలు విన్న నేను స్తబ్దుడనైపోయాను. అసలు నమ్మలేకపోయాను. కాని ఆలోచిస్తే అంతా నిజమేననిపిస్తూంది. ఇంతవరకు నేను నాకు విరుద్ధంగా వున్న సాక్ష్యాలను రూపుమాపుతూ వచ్చాను" అంటూ క్రూరంగా నవ్వాడు విద్యాసాగర్.

"కాని, విద్యాసాగర్; ఎప్పటికీ చట్టాన్ని మోసగించ గలననుకోవటం నీ భ్రమ. ఎప్పటికయినా పట్టుబడతావు. తప్పదు. అందుకని నీ అంతట నువ్వే చట్టానికి లొంగిపో."

"ఇచ్చిన సలహాకి చాలా చాలా థాంక్స్" విద్యా

సాగర్ నమ్మకంగా అన్నాడు. "మీ చట్టం నన్నేమీ చేయలేదు. మిమ్మల్నికూడా చంపి నేనిక్కడినుండి వెళ్ళిపోతాను. నా రహస్యం మీతోనే అంతమవ్వాలి."

ఎదురుగా కిటికీవైపు చూసిన నా హృదయం ఒక్క క్షణం వేగంగా కొట్టుకొంది. తొమ్మిదేళ్ళ క్రితం విద్యాసాగర్ హత్య చేయబోవటం ఆ కిటికీలోంచే చూశారు దారిన వెళ్తున్న సీనయ్య, అతని కొడుకు పోతరాజు.

ఇవాళ మళ్ళీ అదే విద్యాసాగర్ చేయబోతున్న దుష్కృత్యాన్ని బయటకు వెళ్ళి అటుగా వస్తున్న సతీష్ చూశాడు. అతను నక్కి నక్కి కిటికీవద్దకు చేరుకుని కిటికీ గుండా నిశ్శబ్దంగా లోపలకు దిగాడు.

సాగర్ దృష్టి తన వెనుకగా వస్తున్న సతీష్పై బడనందుకి చాలా సంతోషించాను.

విద్యాసాగర్ వెనక్కి చేరుకున్న సతీష్ ఒక్క ఉదుటున విద్యాసాగర్ రెండు చంకల క్రిందుగా చేతులు పోనిచ్చి అతని మెడపై కత్తెరపట్టు వేసి బంధించాడు. విద్యాసాగర్ ఉలికిపడి విడిపించుకోవడానికి ప్రయత్నించాడు కాని, సతీష్ పట్టిన భల్లూకపు పట్టునుండి తప్పించుకోలేకపోయాడు.

"సతీష్! జాగ్రత్త! అతని చేతిలో రివాల్వరుంది" నేను అరుస్తూ ముందుకురికాను.

ఈలోగా విద్యాసాగర్ రెండుసార్లు రివాల్వర్ పేల్చాడు. కాని అప్పటికే అతని చేతులు సతీష్ పైకెత్తటంవల్ల రివాల్వర్ గుళ్ళు రోజ్ విల్లా పైకప్పుని ఛేదించాయి.

సతీష్ తన మోకాలు మడిచి విద్యాసాగర్ వీపుకి ఆనించి అతన్ని వెనక్కి విల్లులా వంచాడు. నేను ముందుకి సాగి అతని రివాల్వర్ చేతిని జాడించి తన్నాను.

దాంతో రివాల్వర్ అతని చేతుల్లోంచి జారిపడింది.

రివాల్వర్ చేతిలోంచి జారిపోగానే విద్యాసాగర్ లోని ధైర్యం సన్నగిల్లింది.

లత ఒక్క పరుగున నన్ను బల్లిలా అతుక్కుపోయింది. ఆమె కళ్ళలో ఇంకా భయం గూడుకట్టుకుని వుంది.

"భయపడకు లతా! ఇన్ని హత్యలు చేసిన హంతకుడు పట్టుబడ్డాడు. ఇతని అరెస్టుతో రోజ్ విల్లాకి పట్టిన దెయ్యాల బెడదకూడా వదిలింది" అనునయంగాఅన్నాను.

ఈలోగా "సాబ్! ఏమి జరిగింది. రివాల్వర్ చప్పుడు వినిపించింది. తలుపు తీయండి సాబ్!" అంటూ యాకూబ్; పనివాడు గోవిందూ అరిచారు.

నేను లతని వదిలించుకుని వెళ్ళి తలుపు తీసాను. యాకూబ్, గోవింద్ లు లోపలకు వచ్చారు. విద్యాసాగర్ ని పట్టుకొని కాళ్ళు చేతులు కట్టేశారు. యాకూబ్, ఇన్స్పెక్టర్ భుజంగరావుని పిలుచుకు రావటానికి పరుగున వెళ్ళాడు. సతీష్, గోవింద్ లు విద్యాసాగర్ ని తీసుకొని ముందు డ్రాయింగ్ రూమ్‌లోకి వెళ్ళారు.

"ఏమండీ! నన్ను క్షమిస్తారా?" లత సజల నయనాలతో అంది.

"అరె! ఆ కన్నీళ్ళెందుకు?" నేను లత కన్నీటిని కొనగోట తుడుస్తూ అన్నాను. "ఇందులో నీ తప్పు ఏమీ లేదు లతా! నీ స్థానంలో ఎవరున్నా అలాగే చేసే వారేమో! నీది నిర్మలమయిన మనస్సు కాబట్టి ఆ డబ్బు తిరిగి ఇచ్చేశావు. ఇంకొకరైతే ఇచ్చేవారేనా? మిగిలిన ఆ రెండువేలు నేను ఇచ్చేస్తాను లే" అని ఆమెను అక్కున చేర్చుకున్నాను.

—: ఐ పో యిం ది :—